

พัฒนาการของสิ่งพิมพ์บน เเทงที่สนับสนุนโทรทัศน์

จากอดีตกาลจนถึงปัจจุบันของระบบการสื่อสารมวลชนของไทย รูปแบบหนึ่งที่เป็นที่ประจักษ์กันดี ก็คือ สื่อแต่ละชนิดมีอายุยืนหยัดด้วยตนเองได้ แม้จะมีสื่อมวลชนบางชนิด พยายามต่อสู้บุกเบิกหนทางให้กับตนเอง แต่ทว่าข้อจำกัดทางด้านคุณลักษณะ เฉพาะตัวของสื่อแต่ละชนิด ซึ่งไม่สามารถพัฒนาให้มีความพร้อมสรรพในทุกด้านได้ ดังนั้นสื่อแต่ละประเภทจึงต้องหันมาร่วมมือและสนับสนุนซึ่งกันและกัน

ในบรรดาสื่อมวลชนที่ประสานผลประโยชน์ร่วมกันนั้น คู่ความสัมพันธ์ระหว่างสื่อสิ่งพิมพ์กับสื่อโทรทัศน์ ดูเหมือนจะกระชับแน่น และแยกออกจากกันได้ยาก ดังนั้นการศึกษาถึงพัฒนาการของสิ่งพิมพ์บน เเทงที่สนับสนุนโทรทัศน์ ผู้วิจัยเห็นสมควรที่จะแบ่งพัฒนาการของสิ่งพิมพ์บน เเทงที่สนับสนุนโทรทัศน์ออกเป็นช่วงต่างๆ ดังนี้

1. ยุค เริ่มต้นของสื่อโทรทัศน์
2. ยุคที่ เกิดสิ่งพิมพ์บน เเทงสนับสนุนโทรทัศน์อย่างแท้จริง
3. ยุคปัจจุบัน

ก่อนที่จะศึกษา และทำความเข้าใจ ถึงพัฒนาการของสิ่งพิมพ์บน เเทงที่สนับสนุนโทรทัศน์ เราควรจะทราบถึงรูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่อมวลชนที่มุ่ง เน้นความบันเทิง ก่อนที่จะ เกิดสื่อโทรทัศน์ในสังคมไทยนั้นคือ สื่อภาพยนตร์ และละคร

ความสัมพันธ์ระหว่างภาพยนตร์และสื่อสิ่งพิมพ์ ดูเหมือนว่าจะร่วมแรงร่วมใจให้การสนับสนุนซึ่งกันและกัน เป็นอย่างดี หากย้อนกลับไปในอดีตจะพบว่าหลังจาก เกิดสื่อมวลชนประเภทภาพยนตร์ในปลายรัชกาลที่ 5 และได้เริ่มแพร่หลายในสมัยรัชกาลที่ 6 และในช่วงเวลานั้นเอง ได้เกิดนิคมสารทางด้านภาพยนตร์ขึ้นมา ได้แก่ ภาพยนตร์สยาม (2465), ข่าวภาพยนตร์สยาม

บันเทิงเกี่ยวกับภาพยนตร์ และละครเรื่อง จำนวนหลายฉบับด้วยกัน ซึ่งขณะนั้นภาพยนตร์และละครเรื่องเป็นที่นิยมชมชอบกันมากในหมู่ประชาชน นิตยสารที่เสนอเนื้อหาสาระด้านความบันเทิงดังกล่าว ได้แก่ ข่าวละครปรานิทัศน์คร (2469-2470), ข่าวละครเทพรรเทิง (2469-2471), ข่าวหนังไทย (2470 และเลิกไปในปีเดียวกัน), ข่าวละครรัตนบรรเทิง (2471), ข่าวละครปรานิทัศน์สมัย (2471), ภาพยนตร์บันเทิง (2475), ภาพยนตร์สยาม (Siam Movie Magazine 2476) นิตยสารเหล่านี้ส่วนใหญ่แล้วจะลงข่าวเกี่ยวกับภาพยนตร์และละคร พร้อมทั้งเรื่องราวของคารา

องค์ประกอบหนึ่งที่มีส่วนในการสร้างสรรค์ผลงานความบันเทิงในรูปแบบของภาพยนตร์ และละครให้เป็นที่นิยมของประชาชน ก็คือ คารา หรือ ศิลปิน ที่ร่วมกันเรียงร้อยวิถีชีวิตที่จัดแต่งโดยฝีมือมนุษย์ด้วยกัน เพื่อมุ่งสร้างความบันเทิงให้กับคนในยุคนั้น ชนกลุ่มนี้จึงเป็นกลุ่มซึ่งนับว่ามีความโดดเด่นในสังคมอย่างมาก และเป็นที่นิยมชมชอบของประชาชนโดยทั่วไป จนชาวบ้านอยากใกล้ชิดสนิทสนมรู้จักมักคุ้นกับคาราอย่างใกล้ชิด แต่ลาทั้งสื่อมวลชนอย่างภาพยนตร์ก็อาจจะตอบสนองความต้องการในจุดนี้ได้ เนื่องจากภาพยนตร์จำเป็นต้องดำเนินเรื่องราวความท้องเรื่องให้จบในเวลาจำกัดจำเขี่ยเพียงชั่วโมงถึงสองชั่วโมง การเจียดเวลาเพื่อแนะนำเหล่าคาราคงเป็นเรื่องสุดวิสัย จึงส่งผลให้เกิดสื่อมวลชนอื่นที่มีความทรักพร้อมในแง่ของการเสนอเนื้อหาสาระ รายละเอียดได้ดีกว่าเข้ามาเสนอตัว เพื่อทำหน้าที่เป็นสะพาน เชื่อมโยงและถ่ายทอดข่าวสารจากคณะผู้จัดทำ และข่าวสารเรื่องราวเกี่ยวกับเหล่าศิลปินที่ประชาชนสนใจใคร่ติดตามรับรู้ สื่อที่ว่านี้ก็คือ สื่อประเภทสิ่งพิมพ์ ซึ่งมีความโดดเด่นทางด้านกาารให้ข้อมูลข่าวสารได้อย่างละเอียดลออมากกว่าสื่อประเภทอื่น หลังจากนั้นในปี พ.ศ. 2498 เมืองไทยจึงได้มีสื่อบันเทิงชนิดใหม่เกิดขึ้นนั่นคือ "สื่อโทรทัศน์" พร้อมกันนั้นได้เกิดสิ่งพิมพ์ที่ทำหน้าที่ในการสนับสนุนสื่อโทรทัศน์ตามออกมาด้วย ซึ่งจะกล่าวถึงรายละเอียดใน เรื่องพัฒนาการของสิ่งพิมพ์บันเทิงที่สนับสนุนโทรทัศน์ดังนี้

ยุค เริ่มต้นของสื่อโทรทัศน์

สิ่งพิมพ์บันเทิงที่สนับสนุนโทรทัศน์ในยุค เริ่มต้นนี้ มีอาจกล่าวได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่าเป็นสิ่งพิมพ์บันเทิงที่สนับสนุนโทรทัศน์โดยตรง กล่าวคือ ในยุคเริ่มต้นที่เกิดสื่อโทรทัศน์ในบ้านเราในช่วงปี พ.ศ. 2498 นั้น สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อบันเทิงชนิดใหม่ที่ผู้คนยังมิได้ให้ความสนใจ และก่อนที่

จะเกิดสถานีโทรทัศน์ในครั้งแรกนั้น รัฐบาลต้องพันฝักกับอุปสรรคจากความคิดเห็นที่ไม่ลงรอยกับความเห็นของมวลชนและสื่อมวลชน ในการใช้งบประมาณจำนวนมาก เพื่อก่อตั้งสถานีโทรทัศน์ ความสำเร็จงบประมาณในส่วนนั้นไปใช้พัฒนาบ้าน เมืองทางด้านอื่นที่จำเป็น และ เอื้อประโยชน์ต่อประชาชนมากกว่า เช่น เรื่องของไฟฟ้า น้ำประปา ภายหลังทางรัฐบาลจึงเปลี่ยนวิธีการจัดตั้ง สถานีโทรทัศน์ใหม่ ด้วยการเสนอแนวคิดในรูปของบริษัทจำกัด โดยมีให้กระทบงบประมาณแผ่นดิน และวิธีการนั้นก็ใช้ได้ผล ในช่วงบุกเบิกของวงการโทรทัศน์มีสถานีโทรทัศน์เพียง 1-2 ช่อง เท่านั้น และในช่วงแรกราคาเครื่องรับโทรทัศน์มีราคาสูงมากจนสามัญชนมีอาจมีสื่อโทรทัศน์ไว้ครอบครองได้ ดังจะเห็นได้จากบทวิจารณ์โทรทัศน์ในสมัยเริ่มแรกของ "กาญจนาคพันธุ์" (ขุนวิจิตรมาตรา) ที่เขียนไว้ในหัวข้อ "สาวน้อยร้อยยี่สิบห้าซิ่ง" เมื่อปี พ.ศ. 2499 ความว่า (กาญจนาคพันธุ์ 2518 : 140-143)

วิทยุโทรภาพ ชื่อมาก่อนวันที่ 24 มิถุนายน สองสามวัน ค่าตัวถึง 8,000 บาท ซึ่งตรงกับ ร้อยซิ่ง เงินร้อยซิ่งนี้เท่ากับค่าของหญิงสาวสวยที่สุดในสมัยก่อน ดังที่เรียกกันว่า "สาวน้อยร้อยยี่สิบห้าซิ่ง"... เดียวนี้เท่าไรไม่ทราบ ถ้าถือตามประกวคนางงามก็ดูเหมือนจะเป็น 125 ซิ่ง เรียกว่า 'สาวน้อยร้อยยี่สิบห้าซิ่ง' แต่เงิน 125 ซิ่ง สมัยนี้ผิดกับเงิน 100 ซิ่ง แต่ก่อนมาก... ตกว่าเงินร้อยซิ่งนี้ ถ้าไม่ซื้อโทรภาพก็ซื้ออะไร ได้มาก ตั้งแต่ผู้หญิงลงมา จนกระทั่งรถเก๋ง... คิดนั้นกว่าจะนอนก็คิดงีบไปคายนละวา! ขโมยยกโทรภาพไปแน่ รีบลุกขึ้นวิ่งลงบันไดมาเจียบกริบ โทรภาพยังวางอยู่บนโต๊ะแจ้ว ตรงเข้าไปปลุกคล่า ขวัญเฉีย อยู่กะ เนื้อกะตัวนะพอหนา เชื้อ! คุณเถอะทำนทั้งหลาย ชักจะไปเอาจริงๆ เสียด้วย ยับความเห่อของมนุษย์นี้มันยังงี้เดียวนี้หนา...

เมื่อสถานีโทรทัศน์มีเพียงบางช่อง ประกอบกับการแพร่กระจายการออกอากาศยังคงอยู่ในวงแคบ ตลอดจนมีผู้เปิดรับสื่อโทรทัศน์ในปริมาณน้อย ทั้งนี้เนื่องจากราคาเครื่องรับโทรทัศน์ในช่วงแรกยังอยู่ในราคาที่สูงลิ่ว และประชาชนมองว่าโทรทัศน์มีความจำเป็นต่อการดำรงชีพต่ำมาก ด้วยเหตุผลเหล่านี้ย่อมมีส่วนในการกำหนดเนื้อหาของสิ่งพิมพ์ที่จะรับ เข้ามาทำหน้าที่ให้การสนับสนุนวงการโทรทัศน์ เป็นไปได้ไม่กว้างขวางเท่าใดนัก รายการต่างๆ ยังมีจำนวนน้อยมาก ดังนั้นการหาแง่มุมมารายงาน เรื่องราว เหตุการณ์ของวงการโทรทัศน์จึงมีจำกัด และจากการที่เครื่องรับมีจำนวนน้อยแน่นอนว่ากลุ่มคนดูก็ยังไม่ขยายวงกว้างมากนัก และ เมื่อคนดูมีน้อยความ

อยากรู้อยากเห็น เกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของวงการโทรทัศน์ย่อมอยู่ในวงจำกัด เฉพาะคนมีฐานะเท่านั้น ดังนั้นการที่จะผลิตหนังสือเพื่อเสนอความเป็นไปของแวดวงโทรทัศน์เพียงอย่างเดียวคงเป็นไปไม่ได้ นิตยสารที่เกี่ยวข้องกับวงการโทรทัศน์ในยุคบุกเบิกนี้ จึงผลิตออกมาในรูปของการเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับวงการภาพยนตร์และดารานักแสดงเป็นส่วนใหญ่ การรายงานเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับวงการโทรทัศน์ เป็นเพียงส่วนประกอบเท่านั้น นิตยสารบางฉบับที่เกิดก่อนหน้าที่จะมีสื่อโทรทัศน์ ก็ได้มีการเพิ่มเนื้อหาแวดวงโทรทัศน์เข้าไปเสริมให้หนังสือน่าสนใจมากยิ่งขึ้น บางฉบับก็ลงเฉพาะตารางรายการเท่านั้น ส่วนเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวงการโทรทัศน์ในด้านอื่นไม่ปรากฏ จะมีเพียงแต่นิตยสารที่ผลิตขึ้นโดยหน่วยงานของทางสถานีโทรทัศน์เอง ที่สามารถลงรายละเอียดแวดวงโทรทัศน์มากกว่านิตยสารที่ผลิตจากกลุ่มเอกชน

หนังสือในยุคนี้มีทั้งที่ผลิตจากหน่วยงานของเอกชน และทางสถานีโทรทัศน์จัดทำขึ้นเอง ดังกล่าวมาแล้ว โดยมีจำนวนมากมายหลายฉบับด้วยกัน อาทิเช่น ไทยโทรทัศน์ (2497) เป็นนิตยสารที่สนับสนุนวงการโทรทัศน์ เล่มแรกของวงการโทรทัศน์ เจ้าของคือ สถานีโทรทัศน์ช่อง 4 บางขุนพรหม มี "อาจินต์ บัญจพรรค์" เป็นบรรณาธิการ ออกวางจำหน่ายเป็นรายเดือน ราคาฉบับละ 4 บาท เนื้อหาภายในประกอบด้วยตารางเวลาออกอากาศรายการของสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ ตารางรายการสถานีวิทยุ ททท. ภาพเหตุการณ์จากรายการโทรทัศน์ และเนื้อหาบันเทิงอื่นๆ เรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับวงการโทรทัศน์ยังมีไม่มากนัก โดยมีวัตถุประสงค์ในการจัดทำ คือ เพื่อเผยแพร่ โฆษณา ประชาสัมพันธ์กิจการโทรทัศน์ของทางสถานี

ทางบริษัท เขารี เริ่มให้มีหนังสือไทยโทรทัศน์ โดยคุณประสงค์ หงสนันท์ กรรมการผู้จัดการ ดำเนินการให้ทำ มันเป็นธรรมเนียมที่ทราบกันอยู่ในวงการโทรทัศน์ที่ต้องผลิตหนังสือขึ้นมาเพื่อเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์สถานี และรายการของทางสถานีให้ประชาชนได้รู้จัก อย่างวิทยุกระจายเสียงของกรมประชาสัมพันธ์ ก็มีหนังสือประเภทนี้มานานพร้อมๆ กับการเกิดวิทยุเป็นส่วนประกอบ เป็นสื่อโฆษณา แจ้งให้ทราบว่าวันเวลาใดมีรายการใด ดังนั้นเมื่อทางบริษัทได้ก่อตั้งสถานีวิทยุและโทรทัศน์ จึงมีการจัดทำหนังสือไทยโทรทัศน์ ส่วนวิทยุก็มีการจัดทำออกมา 2 เล่ม คือ คลื่นสั้น และคลื่นยาว เป็นฉบับภาษาอังกฤษ และภาษาไทยควบคู่กัน (ดร. จานง รังสิกุล, สัมภาษณ์)

ในปีถัดมาเกิดนิตยสาร "ทีวีสยาม (Siam)" เป็นนิตยสารที่เน้นภาพยนตร์ และมีเนื้อหาด้านโทรทัศน์บางส่วนเท่านั้น ล่วงเข้าปี 2499 ได้เกิดนิตยสาร "ภาพยนตร์และโทรทัศน์" บรรณาธิการ คือ "ไพรัช กลิวัฒน์" กองบรรณาธิการประกอบด้วย เชิด ทรงศรี แดมสิน รัตนพันธ์ และวิเชียร สงวนไทย การที่เกิดนิตยสาร "ภาพยนตร์และโทรทัศน์" ด้วย ผู้จัดทำมองเห็นว่า "ไทยโทรทัศน์" ซึ่งออกก่อนหน้านี้ขายได้ดี จึงหาช่องทางออกหนังสือของตนเอง และปรากฏว่า "ภาพยนตร์และโทรทัศน์" นี้ก็มียอดขายสูง และขายได้ดีเช่นกัน จำนวนประมาณ 4-5 หมื่นหนังสือเล่มนี้อยู่ได้ประมาณ 10 ปี" (ดร. จานง ริงสิกุล, สัมภาษณ์)

นอกจากนิตยสารดังกล่าวแล้ว ยังมีนิตยสารบันเทิงที่สนับสนุนวงการโทรทัศน์ในช่วงนี้ อันได้แก่ นิตยภาพ (2499) ของ "รัชนี รัชนีพงษ์" มังกลเจฑาะคาราวางรายการโทรทัศน์, แคนคานา (2500), แฟนทีวีสยาม (2501), เบญจมาศ T.V. (2508) ในปี 2502 ทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 (ขาว-ดำ) ปัจจุบันคือช่อง 5 ได้ผลิตหนังสือของทางสถานี หลังจากก่อตั้งสถานีมาได้ประมาณ 1 ปี การผลิตนิตยสารของทางสถานีโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7 (ขาว-ดำ) มีเป้าหมายเดียวกับการผลิต "ไทยโทรทัศน์" ของช่อง 4 บางขุนพรหม กล่าวคือ "เป็นเอกสารที่ทำขึ้นเพื่อโฆษณา โปรโมทรายการของทางสถานี การขาดทุนนั้นขาดทุนตั้งแต่ฉบับแรก แต่เราต้องยอมเสียเดือนละเป็นหมื่น" (พลศรีถาวร ช่วยประสิทธิ์, สัมภาษณ์)

หลังจากที่สถานีโทรทัศน์ในส่วนกลางได้ทำการผลิตนิตยสาร เพื่อการประชาสัมพันธ์กิจการของทางสถานีสถานีโทรทัศน์ในส่วนภูมิภาคก็ได้เริ่มจัดทำนิตยสาร เพื่อเผยแพร่งานของทางสถานีเช่นกัน เนื้อหาและรูปแบบของนิตยสารก็คล้ายคลึงกับนิตยสารของทางช่อง 4 บางขุนพรหม และช่อง 7 (ขาว-ดำ) นิตยสารที่ออกตามมาก็คือ ทีวีที.5 (ขอนแก่น) ออกเป็นรายเดือน (2508), โทรทัศน์ภาคใหญ่ (2508), อนุสารทีวีสี 9 และ ปชส. ภาคใหญ่ (2509), โทรทัศน์ 8 ลาปาง (2512)

สำหรับความยืนยงของหนังสือในช่วงนี้ ก็จะแตกต่างกันไปในแต่ละฉบับ บางฉบับมีอายุยืนยาวมานานนับ 10 ปี เนื่องจากรู้วิธีการในการปรับตัวให้เข้ากับภาวะการณ์ ความต้องการของประชาชนในช่วงนั้นว่าต้องการเรื่องประเภทใด โดยเฉพาะเนื้อหาที่เกี่ยวกับนวนิยาย เป็นจุดขายสำคัญอย่างหนึ่งของสิ่งพิมพ์บันเทิง บางฉบับออกมาเพียงบางเล่มก็ล้มพับหายไป หากมองถึงปัจจัย

ที่ทำให้นิตยสารในช่วงนี้มีอายุไม่มากนัก คงมีเหตุผลมาจากเรื่องทุนดำเนินการ เรื่องของเนื้อหา หนังสือ ตลอดจนปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวโทรทัศน์เอง นั่นคือ ในเรื่องของเงินทุนนั้น ส่วนใหญ่แล้ว คนที่ทำหนังสือมักจะเป็นคนที่มีใจรักทางด้านนี้ แต่ไม่มีเงินทุนเป็นของตนเอง ต้องอาศัยนายทุน ซึ่งมักเป็นเจ้าของโรงพิมพ์ เมื่อเนื้อหาที่น่าสนใจไม่เป็นที่ถูกใจของประชาชนคนอ่าน หนังสือขาดคนซื้อ แน่นอนว่าคงไม่มีเจ้าของทุนคนใดจะทนขาดทุนได้ยาวนาน เมื่อเห็นท่าที่ว่าไปไม่รอดตั้งแต่ฉบับแรกๆ ก็มักจะเลิกให้การสนับสนุนทันที หนังสือเล่มนั้นก็ต้องมีอันเลิกตีพิมพ์ไปโดยปริยาย นอกจากนี้ปัจจัยที่ส่งผลให้นิตยสารเหล่านี้ไม่คิดตลาด ก็คือ ตัวสื่อโทรทัศน์เองยังอยู่ในช่วงบุกเบิก ดังกล่าว เครื่องรับโทรทัศน์มีจำนวนน้อย คนดูจำนวนน้อย เนื่องจากะริศมีการแพร่ภาพออกอากาศยังต่ำอยู่ รายการต่างๆ มีไม่มากนัก เมื่อตัวสื่อหลักอย่างโทรทัศน์เองยังมีอาจเป็นที่นิยมของมวลชน การที่สื่อสนับสนุนอย่างนิตยสารพวกนี้จะเป็นที่นิยมของประชาชน คงเป็นไปได้ยากมาก และจากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้มีประสบการณ์ทางด้านวงการหนังสือบันเทิงมานานนับ 20 ปี อย่าง "ภราดร รัตนกุล" (สัมภาษณ์) ได้รับคำตอบว่า

หนังสือพวกนี้มันอยู่ไม่ได้ เพราะมันไม่แข็งแรงว่าเป็นหนังสือแนวไทย และที่สำคัญคือปัญหาเรื่องนายทุน ก็คือ เจ้าของโรงพิมพ์ คนทำหนังสือเป็นคนที่มีใจรักทางด้านนี้ แต่ไม่ใช่เจ้าของโรงพิมพ์ ที่นี้ค่าใช้จ่ายในการจัดพิมพ์มันสูง คนที่อยู่ไม่ได้ก็พับไปเอง... และอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้หนังสือบันเทิงบางฉบับล้มไป เพราะคนทำเป็นนักเขียนมาก่อน และมักเกิดอคติ เอาเรื่องตนเองเป็นเรื่องเด่น จึงทำให้หนังสือขายไม่ออก

สำหรับพลตรีถาวร ช่วยประสิทธิ์ (สัมภาษณ์) ได้กล่าวถึง การที่หนังสือ "แฟนสัมพันธ์" ต้องยกเลิกการตีพิมพ์ว่า

...ที่เลิกทำแฟนสัมพันธ์ เพราะผลที่ได้มันไม่คุ้มกับที่เสีย เราพิมพ์มาก็เอาไปแจกตามบิ๊มน้ำมัน พิมพ์มาเหมือนฉบับ แต่ไม่ถึงมือผู้อ่านทุกฉบับ เพราะคนแจกไม่แจกให้ทั่วถึง เราแจกตั้งแต่ฉบับแรกที่ เป็น เล่มใหญ่ แล้ว เปลี่ยนมา เป็น เล่ม เล็ก เหมือนซองอื่น...

ทางด้าน "ดร. จานง รังสิกุล" (สัมภาษณ์) อดีตหัวหน้าฝ่ายรายการของช่อง 4 บางขุนพรหม และเป็นผู้มีส่วนร่วมในการจัดทำนิตยสาร "ไทยโทรทัศน์" ได้กล่าวถึงเหตุผลที่เลิกผลิตนิตยสารของทางสถานีไว้ดังนี้

...การเลิกไป เพราะรุ่นหลังๆ ทำไม่ไหว เพราะขายไม่ออกด้วย เลิกคอนจะ เปลี่ยนจากช่อง 4 บางขุนพรหมมาเป็น อ.ส.ม.ท.

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า สิ่งพิมพ์บันเทิงที่สนับสนุนโทรทัศน์ในยุคแรก ซึ่งเป็นยุคที่สื่อโทรทัศน์ยังเป็นสื่อใหม่ของสังคมไทย และความนิยมในรายการโทรทัศน์ยังมีน้อย จึงส่งผลให้การรายงานความเคลื่อนไหวของวงการโทรทัศน์เป็น เพียง เนื้อหาส่วนหนึ่งที่สอดแทรกอยู่ในเนื้อหาการรายงานข่าวสารด้านวงการบันเทิงทางภาพยนตร์ ตลอดจนเนื้อหาบันเทิงในรูปแบบของนวนิยาย แฟชั่น บทเพลง ข่าวยัน เป็นต้น แม้ว่าทางสถานีโทรทัศน์จะได้ผลิตหนังสือของตนเองออกมา เพื่อทำการเผยแพร่ ประชาสัมพันธ์ ความเคลื่อนไหวต่างๆ ที่เกิดขึ้นภายในสถานีของคนที่ตาม ทว่า เนื้อหาของนิตยสารเหล่านี้ ก็มีได้ เน้นนำหนักให้กับการนำเสนอเนื้อหาด้านแวดวงโทรทัศน์มากนัก หากแต่มีเนื้อหาความบันเทิงอื่นสอดแทรก รวมทั้งเรื่องราววิทยากรต่างๆ จากต่างประเทศมากมาย เนื้อหาเหล่านี้เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้นิตยสารเหล่านี้แตกต่างจาก "อินไซด์ทีวี" จึงกล่าวได้ว่า สิ่งพิมพ์บันเทิงที่สนับสนุนโทรทัศน์อย่างแท้จริงยังไม่มี เนื่องจากหนังสือที่เสนอเนื้อหาเฉพาะด้านวงการโทรทัศน์ไม่มี ส่วนใหญ่เรื่องเกี่ยวกับโทรทัศน์จะแทรกอยู่ตามหนังสือบันเทิง เช่นเดียวกับในหนังสือพิมพ์รายวันที่มี เรื่องราวเกี่ยวกับโทรทัศน์ เป็นเพียงองค์ประกอบหนึ่งเท่านั้น

ทางด้านรูปแบบของนิตยสารบันเทิงที่สนับสนุนโทรทัศน์ในช่วงแรกๆ มักจะผลิตออกมาในรูปแบบของนิตยสารขนาด 8 หน้ายก มีทั้งการเขียนเล่มแบบไสกาวและเย็บแม็กซ์ หน้าปกจะเป็นรูปของดาราดาราทางโทรทัศน์ เป็นภาพสีน้ำมัน หากเป็นนิตยสารที่ผลิตจากทางสถานีโทรทัศน์ ภาพปกจะเป็นภาพดาราดวงโทรทัศน์ ส่วนภาพประกอบในฉบับส่วนมากเป็นภาพขาว-ดำ มีเพียงบางฉบับที่มีภาพประกอบเป็นภาพสี ระยะเวลาในการออกหนังสือมีทั้งรายสัปดาห์ รายทศ รายบิกซ์ และรายเดือน สนนราคาต่อฉบับอยู่ในช่วงระหว่าง 1-4 บาท

ยุคที่ เกิดสิ่งพิมพ์ขึ้น เติงสนับสนุนโทรทัศนอย่างแท้จริง

กิจการโทรทัศนในบ้านเราได้ขยายตัวกว้างขวางขึ้น มีจำนวนเพิ่มมากมายหลายสถานี ทางด้านหนังสือหรือนิตยสารที่สนับสนุนโทรทัศน จึงเกิดขึ้นมากมายตามไปด้วย จากหนึ่งเพิ่ม เป็นสองเป็นสาม จนมีมากจนนับไม่ถ้วน ทั้งที่ผลิตจากสถานีโทรทัศนและผลิตจากธุรกิจเอกชน แล้วก็เข้าสู่ยุครุ่งเรืองของสิ่งพิมพ์ที่สนับสนุนโทรทัศน เมื่อสถานีโทรทัศนแต่ละช่องต่างหันมาประชันขันแข่งผลิตนิตยสาร เพื่อรายงานข่าวสารของทางสถานี พร้อมทั้งปรับปรุงรูปลักษณ์ให้อยู่ในสภาพ กระต๊อครัดทกทาสะดวก บริการแจกฟรีแก่ผู้อ่านและบอกรับ เป็นสมาชิก

ขณะที่วงการนิตยสารบ้าน เติงค่อสู้ขั้ว เกี่ยวกันอย่าง เจียวบว ทางด้านหนังสือพิมพ์ก็ได้มีการรายงานข้อมูลข่าวสารวงการบันเทิง พร้อมกับรายงานข่าวสารด้านอื่นด้วย ตัวอย่างเช่น หนังสือพิมพ์ "ไทยรัฐ" ได้เปิดหน้าสตรีครั้งแรกใน "เสียงอ่างทอง" และเป็นครั้งแรกในโลก หนังสือพิมพ์เมืองไทยด้วย เมื่อเดือนพฤศจิกายน 2502 หน้าสตรีในยุคนั้น นอกจากจะมีข่าวสารวงการเสริมสวย แฟชั่น ยังมีคอลัมน์สัมภาษณ์ดารานักแสดงสำคัญของวงการสตรี คอลัมน์ตอบปัญหาหัวใจของ "สิราณี" (ถนอม วัชรเสรมิ) และเปิดคอลัมน์ "ประกายเพชร" ลงบทประพันธ์ คากลอนต่างๆ จากนักกลอนมีชื่อที่คิดไว้แล้ว นอกจากนี้ยังมีการเปิดคอลัมน์วิจารณ์วงการบันเทิง ที่เป็นต้นแบบของการวิจารณ์บันเทิงในหน้า 15 ชื่อคอลัมน์ "วันวิพากษ์" ในปี 2506 ผู้เขียน คือ "บรรเจิด ทวี" หรือนามปากกาว่า "ไก่อ่อน" หรือ "จอสยาม" (ไทยรัฐ 40, 11663 : 12 และ 19)

นิตยสารของสถานีโทรทัศนไทยทีวีสีช่อง 3 นั้นเป็นผู้เปิดศักราชของยุคที่ เกิดสิ่งพิมพ์ บ้าน เติง สนับสนุนโทรทัศนอย่างแท้จริง เนื่องจากทางช่อง 3 ได้ริเริ่มให้มีการจัดทำนิตยสารขนาดเล็ก หรือที่เรียกว่า "ฉบับกระเป่า" ในปี 2514 แต่ก็มีอิทธิพลสำคัญในการแบ่งแยก ว่า นิตยสารของทางช่อง 3 เป็นผู้จุดประกายการเปลี่ยนแปลงให้กับนิตยสารที่สนับสนุนโทรทัศน หากแต่ว่าเนื้อหาของนิตยสารของทางช่อง 3 ต่างหากที่เป็นตัวแบ่งยุคของสิ่งพิมพ์บ้าน เติงที่สนับสนุน โทรทัศนให้มีความแปลกแยกแตกต่างไปจากนิตยสารในยุคแรก กล่าวคือ เนื้อหาของนิตยสารที่ผลิต จากสถานีโทรทัศนไทยทีวีสีช่อง 3 นั้น เน้นความเคลื่อนไหวของสถานี ทั้งในส่วนของเบื้องหน้า

และเบื้องหลังต่างๆ อันประกอบด้วยเรื่องราวของคาราทั้งไทยและเทศ เบื้องหลังกล้อง . เกิดความรู้ทางเทคนิคต่างๆ ปัญหาและการแก้ไขเกี่ยวกับการรับส่งภาพ เป็นต้น

ต่อมาทางช่อง 9 อ.ส.ม.ท. ก็ได้คำริที่จะผลิตนิตยสารในแนวทางเดียวกับของทางช่อง 3 โดยเริ่มจัดทำเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2522 สถานีโทรทัศน์ที่ผลิตนิตยสารของทางสถานีตามออกมาก็คือ ช่อง 5 ฉบับปฐมฤกษ์ เดือนเมษายน 2522 และสถานีโทรทัศน์ที่ผลิตนิตยสารตามออกมาเป็นสถานีท้ายสุด ก็คือ ช่อง 7 เริ่มฉบับแรกเมื่อเดือนกันยายน 2523 เนื้อหาของนิตยสารที่ผลิตจากสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ นี้ นั้นเสนอเนื้อหาสาระรายละเอียด และความเคลื่อนไหวต่างๆ ของทางสถานีโทรทัศน์แต่ละช่องเป็นสำคัญ

แม้ว่านิตยสารในช่วงนี้จะผลิตจากสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ กัน ทว่าต่างมีเป้าหมายร่วมกันก็คือ เพื่อรายงานข่าวสารวงการบันเทิง และสนับสนุนรายการโทรทัศน์ พร้อมทั้งชี้แนะการรับชมรายการ ซึ่งจากคำให้สัมภาษณ์ของผู้เกี่ยวข้องกับการผลิตนิตยสารรายการโทรทัศน์ของช่องต่างๆ ที่ปรากฏใน "อินไซด์ทีวี" เกี่ยวกับการจัดทำนิตยสารของทางสถานี ได้แสดงความคิดเห็นดังนี้ (อินไซด์ทีวี 1,1 : หน้าพิเศษ 8-9)

พลากร สมสุวรรณ ประธานสัมพันธ์ช่อง 7 กล่าวว่า ...นิตยสารโทรทัศน์เป็นสื่อการส่งข่าวสารเกี่ยวกับเนื้อหาของรายการต่างๆ ของสถานี ซึ่งจะระบุถึงการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ของสถานีในแต่ละเดือน เรื่องราวเกี่ยวกับภาพยนตร์ หรือรายการบันเทิงต่างๆ ก็สามารถทำให้เราทราบได้ว่ามีประชาชนให้ความนิยมกับรายการต่างๆ ของสถานีมากน้อยเพียงใด คอลัมน์ตอบคำถามก็เป็นประโยชน์ทั้งต่อทางสถานีและต่อผู้ชม คือทางสถานีได้ทราบความคิดเห็นของผู้ชม และสามารถนำไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องได้ ส่วนทางผู้ชมก็ได้ทราบในสิ่งที่ต้องการทราบ...

บริสุทธิ์ บุรณะสัมฤทธิ์ ประธานสัมพันธ์ไทยทีวีสีช่อง 3 ได้ให้ความเห็นว่า

...นิตยสารโทรทัศน์เป็นสิ่งจำเป็นมาก เพราะเป็นการแจ้งข่าวสารรายการต่างๆ ให้คนดูได้ทราบล่วงหน้าโดยตรง ไม่ต้องอาศัยสื่ออื่นๆ แล้วที่สำคัญมากอีกประการหนึ่งก็คือ จะเป็น

กระบอกเสียงสื่อกลางที่ทางสถานีจะสามารถทราบถึงความต้องการ และความนิยมของผู้ชม ทางบ้านได้ จดหมายที่ส่งกัน เข้ามามากบอกความต้องการ บอกปัญหาข้อขัดข้องในการรับภาพ ติ-ชม สิ่งเหล่านี้จะทำให้เราสามารถปรับปรุงรายการได้ถูกใจผู้ชมมากที่สุด

ศิริวรรณ จารุวรรณ ประชาสัมพันธ์ ช่อง 5 แสดงทัศนะ ดังนี้

...นิคยสารโทรทัศน์มีความจำเป็นอย่างมากทั้งต่อประชาชน และต่อสถานี คือช่วยให้ประชาชนได้รู้ถึงความเคลื่อนไหว ความคืบหน้าของสถานี และยังเป็นการสะท้อนกลับมาจาก สถานีด้วย เพราะการที่หนังสือเขียนวิจารณ์ แล้วผู้ชมทางบ้านเขียนจดหมายมาท้วงติงบอกถึง ข้อติข้อเสียนั้น ทางสถานีหรือทางผู้จัดรายการนั้นๆ ก็จะได้มาปรับปรุงแก้ไขให้ดียิ่งขึ้น...

ส่วนวิจิธ บุญวิวัฒน์ หัวหน้าฝ่ายประชาสัมพันธ์ อ.ส.ม.ท. ให้ความเห็นว่า

โดยข้อเท็จจริงแล้ว นิคยสารโทรทัศน์เป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับสถานีโทรทัศน์ เท่ากับว่า เป็นนิคยสารคู่มือให้ผู้ชมได้รู้ว่า รายการในแต่ละเดือนมีอะไรบ้าง มีเรื่องอะไรที่น่าสนใจ ติดตาม ในต่างประเทศ เขาจะถือว่านิคยสารโทรทัศน์เป็น เสมือนทีวีไกด์ที่จะบอกกับเราว่า ในคอนนี้รายการต่างๆ ค่าเงินไปถึงไหนแล้ว นอกจากนี้ ทางสถานีโทรทัศน์เองก็สามารถ หยิบยกเอา เรื่องราว เทคโนโลยีสมัยใหม่ที่เกี่ยวข้องกับโทรทัศน์นำมาเผยแพร่ได้ด้วย เพราะ ฉะนั้น คนอ่านจะได้รับทราบทั้งตัวรายการ เรื่องย่อ และความรู้ต่างๆ...

นอกจากนิคยสารที่ผลิตโดยสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ ดังกล่าวแล้ว ทางด้านเอกชนก็ได้ มีการจัดทำนิคยสาร เพื่อสนับสนุนวงการโทรทัศน์ เช่นเดียวกัน เนื้อหาของนิคยสารเหล่านี้ยังคงรูป ของนิคยสารในยุคเริ่มแรกนั่นคือ เสนอ เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวงการบันเทิงภาพยนตร์ เรื่องราว ของคาราภาพยนตร์ และ เนื้อหาความบันเทิงอื่นๆ บางฉบับ เสนอ เรื่องราว เกี่ยวกับคาราหนังร้อง นักแสดงชาวต่างชาติโดยตรง โดยมี เนื้อหาเกี่ยวกับวงการโทรทัศน์บ้านเรา เป็น เพียงส่วนประกอบ อาทิ "ทีวีวิว" (2515) โดยจะ เน้นที่คาราญี่ปุ่น เป็นส่วนใหญ่ สืบเนื่องมาจากโทรทัศน์ในช่วงนี้มี ภาพยนตร์ญี่ปุ่น เข้ามามากมาย หนังสือคาราญี่ปุ่นจึงเกิดขึ้น เพื่อสนองความต้องการของผู้บริโภค ซึ่ง ส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มวัยรุ่น พอมาถึงช่วงหนังภาพยนตร์ญี่ปุ่น เริ่ม เสื่อมความนิยม พร้อมกันนั้น

ภาพยนตร์จีนได้เริ่มเข้ามามีบทบาท และได้รับการต้อนรับอย่างสูง "เมื่อประมาณ 12 ปีก่อน (2521) ภาพยนตร์จีนเริ่มเข้ามาอาละวาดในบ้านเรา จนมีคนพูดว่าสถานีบ้านเราเป็นของช่องกงไปแล้ว" (ธเรศวร สุสิวะ, สัมภาษณ์) สถานีที่มีภาพยนตร์จีนมาก ก็อาจเป็นสถานีที่ได้รับความนิยมสูงสุดเลยก็เคียว เมื่อเป็นเช่นนี้หนังสือคาราจินก็ได้โอกาสทยอยกันออกมาเป็นทิวแถว ตั้งแต่ "รีวิวิทรี" (2525), "ทีวีวิดีโอ ไทม์", "ทีวีสแควร์", "มูวีสวีดิโอสตาร์" จากนั้น "ทีวีวิว" ที่ออกมาก่อนใครอื่นก็เลยต้องปรับปรุงตัวเองให้เข้ากับสถานการณ์ โดยเพิ่มเรื่องราวของคาราจินมาบ้าง ตลาดของหนังสือประเภทนี้ ซึ่งแต่เดิมเคยผูกขาดกับกลุ่มวัยรุ่นก็เริ่มขยายวงกว้างออกไปจนถึงกลุ่มผู้ใหญ่ การขายไม่ได้ขยายแต่เรื่องราวของคาราอย่างเดียวนั้นแล้ว เนื้อหาอย่างอื่นได้เพิ่มเข้ามาตั้งแต่โปรแกรมวิดีโอ โปรแกรมหนัง เพลง แต่ภาพก็ยังคงเป็นตัวหลักในการดึงดูดค้าอยู่ โดยเฉพาะภาพปกรูปคารา สำหรับรูปเล่มนั้นจะเป็นนิตยสารขนาด 8 หน้าปก ภาพประกอบเน้นภาพสีของคาราที่กำลังเต้นดั่งในขณะนั้น

สิ่งพิมพ์บันเทิงที่สนับสนุนโทรทัศน์ในยุคนี้ นอกจากเสนอเรื่องราวความเคลื่อนไหวของภาพยนตร์ รวมทั้งคาราญี่ปุ่น และช่องกงแล้ว ก็ยังมีกลุ่มผู้ผลิตบางคนมองเห็นว่า เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับ รายการที่ผลิตภายในประเทศยังมีจุดที่น่าสนใจ และน่าที่จะมีการรายงานเนื้อหาในส่วนนี้ให้ประชาชนได้รับทราบ กล่าวคือ ในปี 2526 ได้เกิดนิตยสาร "หนังดั่งทีวี" โดยมี "มานิจ โมพิชาติ" เป็นเจ้าของในยุคแรกและมี "อตุลย์ ๗ ระนอง" เป็นเจ้าของในยุคหลัง บรรณาธิการคือ "เทพสิทธิ์ โมพิชาติ" แนวเนื้อหาของหนังสือจะเป็นการลงเรื่องย่อรายการโทรทัศน์ที่โคตรเด่นในช่วงนั้น 3 เรื่องด้วยกัน โดยจะวางขายก่อนที่รายการจะฉายจริง แบ่งเนื้อหาเป็น 3 แนวคือละคร, เรื่องสำหรับเด็ก และภาพยนตร์จีน การนำเสนอเนื้อหา จะเสนอในรูปแบบของการ์ตูน หรือนิยายภาพ ที่เหลือเป็นเรื่องย่อรายการ เบื้องหลังกองถ่าย สัมภาษณ์คารา และเน้นข่าวลือคม เช่นเดียวกับหนังสือบันเทิงเล่มอื่น ต่างกันที่ "หนังดั่งทีวี" มีภาพการ์ตูน เรื่องสำหรับเด็กนั้นให้ "วาณิช จรุงกิจอนันต์" เป็นคนเขียนบท คือเรื่อง "ขวานฟ้าหน้าดำ" ออกวางขายเพียงไม่กี่ฉบับก็มียันต้องร้างลาไป และหวนกลับมาทำใหม่อีกครั้ง แต่ก็ล้มเลิกไปอีก เนื่องจากเหตุผลทางด้านเงินทุน ซึ่ง "เทพสิทธิ์ โมพิชาติ" ได้กล่าวถึง "หนังดั่งทีวี" ไว้ดังนี้ (สัมภาษณ์)

... เริ่มต้นเราคิดว่าจะทำเรื่องย่อละครออกมาในรูปแบบของนิยายภาพ และต้องนำหน้าทีวี โดยเน้นกลุ่มเป้าหมายที่วัยรุ่น และตลาดล่างพวกสาวที่เข้าแรงงาน แนวของหนังสือจะเป็น การ์ตูน 3 เรื่อง เรียกว่าเกิน 50% ที่เหลือเน้นเรื่องย่อรายการ และเบื้องหลังรายการ ต่างๆ ออกไปได้ 2-3 เล่ม แต่ไม่ประสบความสำเร็จ เนื่องจากราคา 8 บาท ค่อนข้าง จะขัดกับกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็ก เมื่อยุคปี 2526 ซึ่งเศรษฐกิจไม่ค่อยดี ราคาหนังสือการ์ตูน ที่เด็กรับในช่วงนั้นคือ 1-2 บาท และอีกทีก็ 5 บาท และที่สำคัญคือ เนื้อหาส่วนที่เหลือกลายเป็น เรื่องของผู้หญิงทั้งหมด เด็กก็ไม่กล้าซื้อ ผู้หญิงมีอำนาจในการซื้อ แต่ไม่กล้าถือแบง เพราะปกเป็นรูปวาด มันก็เลยขัดกันใน 2 บุคลิก ... จากนั้นเราจึงเปลี่ยนแนวมาเสนอ เรื่องเพื่อกลุ่มผู้หญิงโดยเฉพาะ ปกเป็นภาพถ่ายดาราดำๆ พอไปได้สักพักก็เห็นว่าไม่เข้าท่าอีก เพราะต้องแข่งกับพวกคาราภาพยนตร์ ภาพยนตร์มันเท็ง ราคาเล่มละ 7 บาท และพวกนี้ก็ เริ่มหันมาเล่นเรื่องเกี่ยวกับโทรทัศน์ เพราะคอนเท้นท์วิมาแรงมาก เราจึงประสบกับปัญหา และเลิกทำ ทำไปได้ประมาณ 6 ฉบับ 3 เดือน ขายทุนไปสามแสน ... ช่วงหลังคุณคุณย์ เข้ามารับงานแทนคุณมานิจ เนื่องจากมองว่าหนังสือแนวนี้ยังไปได้ การเจาะเบื้องหลังการ ถ่ายทำละครแต่ละเรื่องค่อนข้างมาแรงมาก เพราะคอนเท้นท์ไทยเริ่มบูม คนไม่ดู และทาง โลกภาพยนตร์ ดาราภาพยนตร์ เขาก็หันมาเล่นเรื่องนี้... ช่วงนี้เราเอาอาร์ทเวิร์คไปเสนอ ขายให้กับโรงพิมพ์แถวห้วยขวาง ราคาเล่มละ 9,000 บาท ซึ่งนับว่าถูกมาก ออกเป็นราย เดือน โดยใช้หัวเดิมคือ หนังสือทีวี เป็นการปลุกหัวเดิมขึ้นมา ยอดขายดีมาก ปรับราคา เป็น 12 บาท หนังสือเรายอดขายเกิน 50% คอนเท้นท์โทรทัศน์เริ่มเข้ามา ... ต่อมาทาง โรงพิมพ์ที่พิมพ์ให้เราแจ้ง เราก็เลยหอบต้นฉบับไปขายโรงพิมพ์อื่นๆ เปลี่ยนอยู่หลายโรงพิมพ์ ต่อมาเราจึงเลิก แต่แนวคิดนี้ยังอยู่ และทำทีวีเพื่อคุณออกมาแทน และตามออกมาอีกหลาย เล่ม ต่อมาทีมงานไม่มีเวลาออกไปเจาะข่าวอย่างจริงจัง เพราะทำเพียง 2 คน ก็เลย ไม่ประสบความสำเร็จ...

สำหรับนิคยสารของทางสถานีโทรทัศน์แต่ละช่องได้มีการดำเนินงาน และต้องเลิกลาไป ทีละเล่มสองเล่ม กล่าวคือ ทางช่อง 3 เริ่มฉบับปฐมฤกษ์ในปี 2514 โดยใช้วิธีการแจกจ่าย แก่ ประชาชน จำนวนพิมพ์ 10,000 ฉบับ ค่าเนื้องานมาได้ประมาณ 2 ปี ก็มีอันต้องเลิกตีพิมพ์ ต่อมา ในปี 2518 ได้กลับมาใหม่โดยเพิ่มยอดพิมพ์เป็น 320,000 ฉบับ ตีพิมพ์ 3 ภาษาด้วยกัน คือ ฉบับ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาจีน ทางด้านช่อง 5 เริ่มตีพิมพ์ในปี 2522 จำนวนพิมพ์ครั้งละ

32,000 ฉบับ เลิกผลิตเมื่อเดือนกรกฎาคม 2528 ส่วนทางด้านช่อง 9 เริ่มเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2522 จำนวนพิมพ์ 10,000 ฉบับ สิ้นสุดการตีพิมพ์ในปี 2526 และในปีเดียวกันได้จัดทำขึ้นมาใหม่ ค่าเงินงานมาชั่วระยะเวลาหนึ่งก็มีอันต้องหยุดตีพิมพ์ ปัจจัยสำคัญที่ส่งผลให้นิตยสารของสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ จำต้องมีการสลายกลายตัวไป นั้น ทั้งนี้ เป็นผลสืบเนื่องมาจากการมีครีດตัว ของสภาพทางธุรกิจ ซึ่งทางสถานีมีอาจทนแบกรับค่าใช้จ่ายในการผลิตนิตยสารเพื่อการนี้ได้ ดัง ที่ประชาสัมพันธ์ของสถานีโทรทัศน์แต่ละช่องกล่าวไว้ดังนี้ (อินไซด์ทีวี 1,1 : หน้าพิเศษ 8-9)

วิจิตร บุญวิวัฒน์ (ช่อง 9 อ.ส.ม.ท.) ... ปัญหาส่วนใหญ่ก็เกี่ยวกับการหาโฆษณา เนื่องจากว่าขณะนี้หนังสือในท้องตลาดมีมาก คนหาโฆษณาเขารู้ว่า เป็นหนังสือแจกฟรี ก็รู้สึก ว่ามันด้อยคุณค่าลงไปมาก และนี่ก็เป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ นิตยสารโทรทัศน์ของเรา ต้องหยุด ชะงักไป หรือออกไม่ทันตามกำหนด ไปหาโฆษณามาก็ไม่คุ้มกับค่าพิมพ์...

ศิริวรรณ จารุวรรณ (ช่อง 5) ... ตอนที่ช่อง 5 ทำหนังสือออกมาแจกฟรี เราก็ได้รับความสนใจจากผู้ชมมาก แต่กลับไม่ได้รับความสนใจจากสปอนเซอร์เท่าที่ควร หนังสือเลยอยู่ ไม่ได้

บริสุทธิ์ บูระณะสัมฤทธิ์ (ช่อง 3) ... ตอนที่เรารวบรวมหนังสือเล่มนี้แล้ว เพราะรายจ่าย สูงเกินไป

มีแต่เพียงนิตยสารของบางสถานี เท่านั้นที่ยังคงยืนหยัดอยู่ได้คือ นิตยสารของทางช่อง 7 ซึ่ง "พลากร สมสุวรรณ" ประชาสัมพันธ์ ของช่อง 7 กล่าวว่า ... จะไม่ไปเรื่อยๆ เพราะ เป็นนโยบายของสถานีอยู่แล้ว และก็ไม่มีเหตุผลที่จะเลิกทำ...

สรุปได้ว่าสิ่งพิมพ์บันเทิงที่สนับสนุนโทรทัศน์ในช่วงที่ 2 ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นช่วงที่เกิดสิ่งพิมพ์ที่ทำหน้าที่ให้การสนับสนุนวงการโทรทัศน์อย่างแท้จริง เกิดขึ้นมากมายหลายฉบับ ส่วนใหญ่เป็น สิ่งพิมพ์ที่ผลิตจากสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ และบางส่วน เป็นสิ่งพิมพ์ที่ผลิตโดยกลุ่มธุรกิจเอกชน โดย ในยุคนี้นิตยสารที่ผลิตจากสถานีโทรทัศน์ได้ เน้นรูปเล่มขนาดฉบับกระเป่า เป็นการแจกฟรี และ มีการบอกรับ เป็นสมาชิก โดยมีพื้นฐานการจัดทำเพื่อต้องการสนับสนุนการดำเนินงานของสถานี

โทรทัศน์ และให้ประชาชนได้ทราบความเคลื่อนไหว ตลอดจนติดตามชมผลงานจากทางสถานี เป็นสำคัญ ดังนั้น เนื้อหาของนิตยสารเหล่านี้ จึงเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับวงการโทรทัศน์โดยเฉพาะ

อย่างไรก็ตาม ต้องยอมรับสังขรณ์ข้อหนึ่งที่ว่า "มีเกิดย่อมมีดับจันใด" การเติบโตของนิตยสารหรือสิ่งพิมพ์ที่สนับสนุนโทรทัศน์ ย่อมมีการดับสลายไปตามกาลเวลา ทั้งนี้เนื่องจากนิตยสารบางฉบับ เสนอเนื้อหาผิดกลุ่มเป้าหมาย แม้จะมีการปรับเปลี่ยนแนวจนกลายเป็นที่ยอมรับของประชาชน ก็ต้องมาประสบกับปัญหาทางด้านเงินทุนอย่าง "หนังดังทีวี" หรือแม้แต่ทางสถานีโทรทัศน์แต่ละช่อง ต่างก็ต้องมีการเลิกจัดพิมพ์นิตยสารที่ทำหน้าที่เผยแพร่โฆษณาและประชาสัมพันธ์หน่วยงานของตน ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจเป็นตัวหลักที่สำคัษ ทว่าบางเล่มสามารถดำเนินการมาจนถึงปัจจุบัน เช่น "ทีวีทีวี" และ "ทีวีทีวี" ทั้งนี้โดยการจับกลุ่มผู้อ่านเป้าหมายวัยรุ่น เน้นเรื่องราวคาราวของญี่ปุ่น และช่องกง รูปเล่มขนาด 8 หน้ายก และใช้หน้าปกเป็นจุดขายสำคัญของหนังสือ

ยุคปัจจุบัน

ความผันแปรที่เกิดขึ้นแก่วงการนิตยสารที่สนับสนุนโทรทัศน์ในช่วงทั้งสองก่อนหน้านี ได้ส่งผลกระทบต่อกรรายงานข่าวสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวงการโทรทัศน์โดยตรง กล่าวคือ เมื่อไม่มีสื่อใดที่สามารถรองรับความต้องการของประชาชน ในเรื่องการรายงานข่าวสารความเคลื่อนไหวแวดวงโทรทัศน์ ย่อมทำให้ข่าวสารข้อมูลขาดหายไป ในขณะที่ประชาชนมีความสนใจใคร่อยากรู้เรื่องราวที่อุบัติขึ้นในแวดวงจอแก้ว ดังนั้นจึงก่อให้เกิด "ช่องว่าง" ทางด้านข่าวสารขึ้น

จากจุดนี้เองที่เป็นตัวกระตุ้นเร้าให้เกิดสิ่งพิมพ์ที่ได้รับการขนานนามว่า "อินไซด์ทีวี" วางตัวอยู่บนแผงหนังสือ เนื่องจาก "ธเรศวร์ สุศิวะ" นักข่าวผู้มากด้วยประสบการณ์และชั้นเชิงในการทำข่าวทางด้านบันเทิง ได้มองเห็นจุดบอดในการรายงานข่าวสารทางด้านวงการบันเทิง โดยเฉพาะวงการโทรทัศน์ที่นับวันก็ยิ่งขยายตัวเติบโตขึ้น ขณะเดียวกันสิ่งพิมพ์ที่ทำหน้าที่ให้การสนับสนุนโทรทัศน์กลับล้มหายตายจากไปทีละ เล่มสอง เล่ม ดังนั้นจากความเชี่ยวชาญในการทำงานด้านสื่อข่าว ผสมกับความขาดแคลนทางด้านข่าวสารวงการโทรทัศน์ จึงเป็นแรงผลักดันให้เกิด "อินไซด์ทีวี" เพื่อทำหน้าที่อุดช่องว่างด้านข่าวสารวงการโทรทัศน์ให้เต็ม ด้วยรูปแบบลีลาที่แปลก

ใหม่ในรูปของหนังสือพิมพ์ และการทำให้หน้า 1 เป็นสี่สีทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นตัวหนังสือหรือรูปภาพ สีสันของหน้านี้ได้เพิ่มความน่าสนใจ และเชิญชวนให้ผู้อ่านเห็นอยากซื้อเข้ามาอ่าน เนื้อหาภายในฉบับ จนก่อให้เกิดสิ่งพิมพ์บันเทิงที่สนับสนุนโทรทัศน์ออกตามมาหลายฉบับ อาทิเช่น "บันเทิงทีวี", "ทีวีบันเทิง" และ "ทีวีนิวส์" เป็นต้น

ย้อนกลับไปมองเรื่อง "ช่องว่างทางด้านข่าวสาร" ที่เกี่ยวข้องกับวงการโทรทัศน์ หากจะสืบสาวไปสู่ต้นตอของการเกิดช่องว่างด้านข่าวสารดังกล่าวแล้ว คงจะมองได้ว่าเกิดจากปัจจัยและองค์ประกอบดังนี้ คือ

1. การขยายตัวของสื่อโทรทัศน์
2. รายการทางโทรทัศน์มีการเปลี่ยนแปลงสูง
3. เกิดคาราหน้าใหม่จำนวนมากมาย

การขยายตัวของสื่อโทรทัศน์

จากประวัติความเป็นมาของสื่อโทรทัศน์ในบ้านเรานั้น ได้เริ่มทำการแพร่ภาพออกอากาศเมื่อวันที่ 24 มิถุนายน พ.ศ. 2498 ในขณะนั้นมีเพียงสถานีเดียว ดำเนินงานในรูปของบริษัทจำกัด ภายใต้ชื่อ "บริษัท ไทยโทรทัศน์ จำกัด" โดยใช้ชื่อสถานีว่า "สถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวี" หรือเรียกสั้นๆ ว่า "ไทยทีวี" ออกอากาศทางช่อง 4 มีทุนจดทะเบียนเป็นเงินทั้งสิ้น 20,000,000 บาท มีส่วนราชการและองค์กรรัฐเป็นผู้ถือหุ้น โดยกรมประชาสัมพันธ์ เป็นผู้ถือหุ้นรายใหญ่ ร้อยละ 55 ของจำนวนหุ้นทั้งหมด การดำเนินงานของบริษัท ไทยโทรทัศน์ จำกัด จึงอยู่ในความดูแลรับผิดชอบของกรมประชาสัมพันธ์ มีอธิบดีกรมประชาสัมพันธ์ เป็นประธานกรรมการบริษัท และมีรองอธิบดีคนหนึ่งเป็นกรรมการผู้จัดการบริษัท สำหรับความสามารถในการส่งสัญญาณภาพและเสียงได้ในรัศมี 250 กิโลเมตร ครอบคลุมพื้นที่ 32 จังหวัด จำนวนประชากรที่อยู่ในรัศมี ครอบคลุมในขณะนั้นมี 12 ล้านคน แต่ทว่าจำนวนเครื่องรับในขณะนั้นทั่วประเทศมีเพียง 200-300 เครื่อง ในปีต่อมาเพิ่มจำนวนเครื่องรับเป็น 2,000 เครื่อง นับว่ายังอยู่ในอัตราที่ต่ำมากเมื่อคำนึงถึงว่าโทรทัศน์เป็นสิ่งมวลชน

สองปีต่อมา เมืองไทยก็มีสถานีโทรทัศน์สถานีที่สองเกิดขึ้นที่สนามเป้า ชื่อ "สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบกช่อง 7" (ช่อง 5 สืบปัจจุบัน) เริ่มออกอากาศครั้งแรกเมื่อวันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2501 แม้ว่าจะมีสถานีวิทยุโทรทัศน์ 2 แห่งแล้วก็ตาม แต่รัศมีการแพร่ภาพออกอากาศยังจำกัดอยู่ ดังนั้น ในปี พ.ศ. 2505 จึงได้มีการก่อตั้งสถานีวิทยุโทรทัศน์ของกรมประชาสัมพันธ์ 3 แห่งในส่วนภูมิภาค คือ ที่จังหวัดลำปาง, ขอนแก่น และสงขลา ต่อมาในปี พ.ศ. 2510 คณะกรรมการควบคุมวิทยุโทรทัศน์ของกองทัพบก ได้อนุมัติโครงการจัดตั้งสถานีโทรทัศน์สีแห่งแรกของประเทศไทย ดำเนินงานโดย บริษัท กรุงเทพโทรทัศน์และวิทยุ จำกัด ออกอากาศครั้งแรกเมื่อวันที่ 27 พฤศจิกายน พ.ศ. 2510 ทางช่อง 7 สี

หลังจากเกิดช่อง 7 สี ได้ไม่นาน บริษัท ไทยโทรทัศน์ จำกัด ก็ได้ให้เอกชนคือ บริษัท บางกอกเอ็นเทอร์เทนเมนท์ จำกัด ทำการแพร่ภาพออกอากาศในนาม "สถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3" และได้ทำพิธีเปิดสถานีเมื่อวันที่ 26 มีนาคม พ.ศ. 2513 รวมสถานีวิทยุโทรทัศน์ในส่วนกลางเป็น 4 สถานี อย่างไรก็ตาม รัศมีการส่งวิทยุโทรทัศน์ยังไม่สามารถครอบคลุมพื้นที่ได้ทั่วประเทศ จึงได้มีการขยายรัศมีการออกอากาศของสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ และเมื่อปี 2531 ได้เกิดสถานีใหม่ของกรมประชาสัมพันธ์ในส่วนกลาง คือ "สถานีโทรทัศน์ช่อง 11 กรมประชาสัมพันธ์" เริ่มทำการออกอากาศอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 11 กรกฎาคม พ.ศ. 2531 เป็นสถานีโทรทัศน์เพื่อการศึกษา ปัจจุบันการขยายเครือข่ายของสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ สามารถแพร่ภาพส่งสัญญาณออกอากาศกระจายไปยังจังหวัดต่างๆ เกือบทั่วประเทศ (ดูรายละเอียดการขยายเครือข่ายในภาคผนวก ข.)

ทางด้านเวลาในการออกอากาศของสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ ได้มีการขยายเวลาในการออกอากาศใน ระยะแรกทางไทยทีวี ทำการส่งสัญญาณแพร่ภาพโทรทัศน์เพียงสัปดาห์ละ 4 วัน เท่านั้น คือ วันอังคาร พฤหัสบดี เสาร์ และอาทิตย์ ต่อมาเมื่อเจ้าหน้าที่มีความคุ้นเคยกับงานทางโทรทัศน์มากขึ้นและประกอบกับมีผู้ชมเรียกร้องทาง บริษัทฯ จึงได้มีการขยายกิจการด้านนี้ออกไป โดยส่งวิทยุโทรทัศน์เป็นสัปดาห์ละ 5 วัน คือ เพิ่มวันพุธอีก 1 วัน และขยายเวลาส่งให้มากขึ้น คือ ตั้งแต่เวลา 18.00 น. ถึง 22.00 น. เศษเป็นอย่างต่ำ ซึ่งแต่เดิมเริ่มทำการออกอากาศเวลา 19.00 น. ในเวลาต่อมาจึงทำการส่งวิทยุโทรทัศน์เป็นประจำทุกวัน ทางสถานีโทรทัศน์ช่องอื่นก็เช่นกัน ส่วนทางด้านช่อง 3 ได้ทำการออกอากาศตลอดวันทุกวัน ต่อเมื่อมีปัญหา

เรื่องพลังงานกระแสไฟฟ้า ทางช่อง 3 จึงต้องหยุดทำการภาคกลางวัน คงเหลือเฉพาะภาคกลางคืนในวันธรรมดา และสถานีโทรทัศน์ทุกช่องก็ยังคงทำการแพร่ภาพออกอากาศได้ตลอดทั้งวันในวันหยุด (กรมประชาสัมพันธ์ 2526 : 137 และสถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบก 2525 : 49)

จะเห็นได้ว่า การขยายตัวของสื่อโทรทัศน์ได้มีการขยายตัวทั้งในส่วนของปริมาณการแพร่ภาพออกอากาศ และช่วงเวลาในการออกอากาศ นอกจากนี้ การเติบโตของสื่อโทรทัศน์ยังปรากฏให้เห็นในรูปของเครื่องรับโทรทัศน์ จากเดิมซึ่งมีจำนวนเพียง 200-300 เครื่อง แต่จากการสำรวจในระยะต่อมาจำนวนเครื่องรับโทรทัศน์เพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว และจากการสำรวจครั้งล่าสุดของสำนักงานสถิติแห่งชาติ เกี่ยวกับจำนวนเครื่องรับโทรทัศน์ในบ้านเรา ปรากฏผลว่า ในปี พ.ศ. 2527 มีจำนวนเครื่องรับโทรทัศน์ทั่วประเทศจำนวน 3,379,230 เครื่อง (สำนักงานสถิติแห่งชาติ 2527 : 27) ดังนั้น การขยายตัวของสื่อโทรทัศน์จึงเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำให้เกิดช่องว่างทางด้านข่าวสารได้ เพราะเมื่อโทรทัศน์ขยายวงกว้างออกไปเท่าไร ย่อมส่งผลให้เกิดผู้รับสาร (audience) มากขึ้นเท่านั้น เมื่อจำนวนผู้รับสารมากขึ้น ความต้องการข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับวงการโทรทัศน์ย่อมเพิ่มมากขึ้น เป็นเงาตามตัว

รายการโทรทัศน์มีการเปลี่ยนแปลงสูง

เป็นที่รู้กันอยู่ว่า ชีวิตในปัจจุบันนี้ โทรทัศน์ได้เข้ามามีบทบาทต่อสภาพสังคม และความ เป็นอยู่ในชุมชนทั่วไปอย่างมาก จนเรียกได้ว่าเป็นสื่อมวลชนแขนงหนึ่งที่ถูกกล่าวขวัญถึงอย่างมาก มายทั้งในทางบวกและทางลบ คือ เป็นทั้งผลดีและผลร้าย และได้กลายเป็น เรื่องที่ถูกนำมาวิพากษ์วิจารณ์กันตลอดเวลากว่านี้ได้ ทั้งนี้ เนื่องจากตัว "รายการ" เป็นสำคัญ

รายการโทรทัศน์มีการเปลี่ยนแปลงไปมาก จากอดีตรายการโทรทัศน์ในบ้านเรา ยังไม่สามารถผลิตรายการเองได้อย่างกว้างขวางมากนัก เนื่องจากในระยะแรกเจ้าหน้าที่ของทางสถานีมีเพียง 10 กว่าคนและยังไม่มีความรู้ และประสบการณ์ในการผลิตรายการ อีกทั้งเทคนิคและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตรายการยังมีจำนวนและประสิทธิภาพจำกัด รายการที่ผลิตเพื่อแพร่ภาพออกอากาศในระยะแรก เป็นรายการบันเทิงประเภทละคร รายการตอบปัญหา รายการเพลง รายการข่าว ซึ่งเป็นรายการที่มีเทคนิคในการผลิตรายการไม่ซับซ้อนมากนัก รายการทั้งหมด

เป็นรายการสด "...รายการเพลงในช่วงสมัยแรกของโทรทัศน์ จะให้นักร้องออกมาขึ้นร้องเพลง
ที่จอ พอผมเข้ามาทำได้เริ่มนำโมเดิร์นแดนซ์ (Modern Dance) เข้ามาใส่ในรายการ มีการ
เต้นโชว์สลับกับการร้องเพลง หรือบางทีเอาแฟชั่นโชว์มาสลับบ้าง... รายการทำกันแบบง่ายๆ
ภายในห้องส่ง..." (ภราดร รัตนกุล, สัมภาษณ์) นอกจากรายการที่ผลิตขึ้นเองแล้ว ยังมีการ
สั่งตรงมาจากต่างประเทศ โดยส่วนใหญ่เป็นรายการจากทางยุโรปและอเมริกา มีทั้งรายการ
บันเทิง และรายการข่าว ซึ่ง "ถาวร สุวรรณ" ได้กล่าวถึงรายการโทรทัศน์ในบ้านเราไว้ดังนี้
(สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบก 2526 : 109)

... เมื่อเริ่มต้นในการออกอากาศ สิ่งที่จะต้องกระทำก็คือการซื้อหรือเช่ารายการจากต่าง
ประเทศมาเป็นปัจจัยสำคัญก่อน เพื่อชักจูงผู้คนที่ท่ามกลางการแข่งขันกัน มีการเลือกเฟ้น มี
การแข่งขันชิง และเมื่อถูกนำมาออกอากาศต่อเนื่องกัน เข้า ความสนใจของผู้ชมก็ทวีขึ้นตามส่วน
ตามความสนุกสนานของเรื่อง และมีไม้ลายมือที่ต่างก็ต้องพยายามทำให้ดีที่สุด และนั่นคือสิ่งที่
ทำให้ครองใจผู้ดู ซึ่งไม่ได้เสียอะไรมากไปกว่าการซื้อ เครื่องรับมาติดตั้งในบ้าน เท่านั้น

สำหรับในนิพนธ์สาร "มีเดีย" ได้กล่าวถึงรายการโทรทัศน์ของเมืองไทยตั้งแต่ยุคไทยทีวี
ช่อง 4 บางขุนพรหม มีใจความดังนี้ (มีเดีย, 1, 3 : 69)

การแพร่ภาพทีวีเมืองไทยยุคแรกนั้น เป็นการยากมากที่จะหาหนังมาฉายได้ทุกวัน อย่าง
เช่นในสมัยนี้ เพื่อนำความบันเทิงมาสู่ผู้ชมในยุคนี้ งานง รั้งสิกุล หัวหน้าฝ่ายรายการได้คิด
ต่อขอเช่าหนังฝรั่งจากบริษัทหนังต่างประเทศมาฉายออกอากาศทางทีวี ซึ่งเรื่องแรกนั้นได้แก่
ภาพยนตร์เรื่อง "จอมโจรคิลลิงเจอร์"...

การติดต่อขอเช่าภาพยนตร์ต่างประเทศมาฉายออกทีวีนั้น ได้ประสบปัญหาอย่างมากขึ้น
จนแทบจะหาไม่ได้ เนื่องจากบริษัทเจ้าของหนังวางเงื่อนไขไว้ว่า หนังฝรั่งที่จะนำมาฉาย
ทางทีวีได้นั้น ต้องเป็นหนังเก่าเคยฉายตามโรงไปแล้วกว่า 10 ปี เป็นต้น ด้วยความ
เกรงว่าจะเป็นการฉายแข่งกับหนังโรงที่ทำรายได้หลักของหนังเรื่องนั้นๆ...

อย่างไรก็ตาม สำหรับหนังไทยเรื่องแรกที่ฉายทางทีวี เป็นหนังประวัติศาสตร์ที่ต้องจดจำ
กันนั่นคือ หนังเรื่อง "สันติ วิภา" ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่รัตน์ เปสตันยี สร้างขึ้นในนามนามหมา
ภาพยนตร์

"พลตรีถาวร ช่วยประสิทธิ์" ผู้คลุกคลีกับวงการโทรทัศน์ของช่อง 5 มาตั้งแต่ต้น ได้กล่าวถึงการสั่งซื้อหรือเช่าซื้อรายการภาพยนตร์ต่างประเทศ เพื่อนำมาฉายแพร่ภาพออกอากาศ ทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ช่อง 7 (ขาว-ดำ) ไว้ดังนี้ (ถาวร ช่วยประสิทธิ์ 2531 : 41-52)

ทุกหกเดือนหรือปีละสองหน ตัวแทนหนังที่ออสเตรเลียจะส่งโทรเลขยาวเหยียดมาว่าจะถึงเมืองไทยวันไหน... พอถึงวันนัด เขาจะหิ้วกระเป๋าสารพัดมาที่สถานีทีวี พร้อมทั้งรายงานตัว... เข้าหนังราคาว่าล้านบาทด้วยเงินแค่สองพันบาท ถ้าเป็นหนังครึ่งชั่วโมงก็คอบละพันกว่าบาท... หนังที่ขายให้แก่ลูกค้ากระจอกเหล่านี้ ใช้หนังม้วนเดียวกันเวียนกันไปทั่ว ประเทศนี้ฉายแล้วส่งต่อไปประเทศนั้น...

นอกจากนี้ "ดร. จานง รังสิกุล" หัวหน้าฝ่ายรายการคนแรก of ช่อง 4 บางขุนพรหม กล่าวถึง รายการต่างประเทศที่เข้ามาฉายในเมืองไทยว่า (สัมภาษณ์)

ส่วนใหญ่เป็นสารคดี ในช่วงแรกเขาให้ฟรีมา โดยเฉพาะสำนักข่าวสารออเมริกัน (USIS) เรื่องแรกเป็นประวัติสดมภ์ หรืออุตสาหกรรมต่างๆ เพลงคลาสสิก ... เรื่องที่ซื้อจะเป็นหนังชุดผลิตจากอเมริกากับอังกฤษ คนนิยมกันมากชุดหนึ่งมีตั้งแต่ 20-กว่าร้อยตอน ของเราฉายอย่างมาก 2-3 ปี ต้องเปลี่ยน ฉายนานคนจะเบื่อ คนไทยเราเบื่อง่าย

พัฒนาการทางด้านรายการโทรทัศน์มีการเจริญเติบโตมาโดยลำดับ จากการที่ผลิตรายการเองเพียงบางรายการ ก็มีการขยายตัวผลิตรายการภายในประเทศมากขึ้น เมื่อผู้เกี่ยวข้องด้านการผลิตรายการมีความเชี่ยวชาญชำนาญ ส่งผลให้รายการมีการปรับปรุงทั้งทางด้านคุณภาพ เนื้อหา และปริมาณรายการที่ขยายวงกว้างขึ้น กอปรกับการขยายช่วงเวลาออกอากาศ จึงจำเป็นต้องมีการผลิตผลงานสร้างสรรค์ มานำเสนอในช่วงเวลาที่เพิ่มขึ้นมา ก่อให้เกิดโปรดักชั่น เฮ้าส์ (PRODUCTION HOUSES) มากมาย ทางด้านรายการต่างประเทศที่นำเข้ามาฉายทางสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ ก็มีปริมาณเพิ่มมากขึ้นด้วยรายการต่างๆ ที่สั่งมาจากต่างประเทศได้เพิ่มรายการภาพยนตร์จีน มีทั้งภาพยนตร์จีนเรื่องยาว ภาพยนตร์จีนชุด รวมทั้งการนำภาพยนตร์จากญี่ปุ่น และชนชาติอื่นๆ มาเสนอฉายทางโทรทัศน์

จากจำนวนรายการต่างๆ ที่เพิ่มมากขึ้น และการเกิดรายการแปลกใหม่มากมาย แม้ว่าบางรายการจะมีชื่อ เป็นความคิดสร้างสรรค์ของเราเองก็ตาม แต่เป็นการหยิบยืมรูปแบบรายการของต่างประเทศมาใช้ พร้อมทั้งปรับปรุงให้เหมาะสมกับคนไทย รายการต่างๆ เหล่านี้ได้มีส่วนในการช่วยเพิ่มสีสันให้กับวงการโทรทัศน์ในบ้านเรา ให้มีความน่าสนใจติดตามชมมากยิ่งขึ้น

ดังจะเห็นได้จากคำบอกเล่าของ "ภักดิ์ นิยมศิลป์" ที่พูดถึงความก้าวหน้าของรายการโทรทัศน์ในบ้านเราไว้ดังนี้ (สถานีโทรทัศน์กองทัพบก 2526 : 56)

...พูดถึงเรื่องบันเทิงก่อน ส่วนใหญ่เป็นรายการหนังละครและดนตรี ผมแทบไม่เชื่อ เมื่อได้รับคำบอกเล่าจากเพื่อนกรรมการเมขลาว่าปี 2525 มีละครอัดเทปออกอากาศในรอบปีให้พิจารณาคัดเลือกรับรางวัลถึง 65 เรื่อง หรือ 65 ชุด แต่ละชุดมีความยาวประมาณ 30-40 ตอน. (บางชุดก็ยาว 100-200 ตอนขึ้นไป) ส่วนมากเสนอออกอากาศจันทร์ถึงศุกร์ หรือ สัปดาห์ละ 5 วัน ตามแบบอย่างละครทีวีอเมริกันที่เรียกเล่นๆ ว่า SOAP OPERA ของเรา บางเรื่องไปไกลกว่า คือ เสนอออกอากาศทุกวันไม่มีเว้น ก็คงหวังจะจับแฟนเอาไว้ไม่ให้มีวันว่างเว้นที่จะหันไปดูเรื่องอื่นในเวลาเดียวกัน...

... เรื่องรายการดนตรี ซึ่งมีการแสดงอื่นๆ แทรกอยู่ด้วยนั้นน่าสังเกตว่าในปี 2525 เกิดมีเพิ่มมากขึ้นราวกับดอกเห็ด ตามไม่ค่อยจะทันเฉพาะที่เป็นรายการใหญ่ ทั้งกลางคืน กลางวันขณะนี้ นับดูได้ไม่น้อยกว่า 30 รายการ และมีการเปลี่ยนแปลงรายการบ่อยเหลือที่จะจดจำ ถ้าพูดถึงเทคนิคการผลิตหรือการถ่ายทำก็ต้องชมว่าแพรวพราวทูลุหฬามาก แต่วิธีการจัด เพลงส่วนใหญ่ เป็นเรื่องธุรกิจการค้า เช่นเดียวกับรายการเพลงทางวิทยุ...

ส่วน "อุศาร เมืองจันทบุรี" ได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับกิจการโทรทัศน์ในบ้านเราตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงปัจจุบันไว้ดังนี้ (สถานีโทรทัศน์กองทัพบก 2526 : 46)

... ผู้เขียนมีความรู้สึกว่ารายการโทรทัศน์ของเรา ยิ่งก้าวหน้าไปช้าเหลือเกิน รายการบางรูปแบบดูแล้วมีความรู้สึกเหมือนว่ากำลังถอยหลังเข้าคลอง โดยการนำของเก่าที่ทำการมาสมัยยุคแรกมาดัดแปลงแก้ไขกลับมาใช้ใหม่ แต่ก็ทำไม่ได้ไม่ดีเท่ากับที่คนเก่า เขาทำกันไว้ ก็คงจะได้แก่รายการละครเท่านั้นที่ตีขึ้นทั้งจาก แสง สี และการแสดง แต่การสร้างคนใหม่ๆ

ให้กับวงการนี้ ยังไม่ดีเหมือนสมัยก่อนๆ ทั้งๆ ที่ปัจจุบันโทรทัศน์เมืองไทยเรามีรายการละครมากกว่าสมัยก่อนหลายสิบเท่า ทำให้คนดูเริ่มเขียนกับรายการละคร และคาดว่าอีกไม่นานนักละครทีวีจะค่อยๆ หายไปจากจอแก้ว

รายการประเภทคนตรีนั้น สมัยนี้เล่นแสงสีดีกว่าสมัยก่อน แต่วิธีการนำรายการคนตรีมาสร้างความประทับใจให้กับผู้ชมนั้นยังด้อยกว่าสมัยก่อน ความมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่อื่นๆ จำนวนมากนั้น ไม่สามารถตรึงใจผู้ชมให้ระลึกถึงรายการอยู่ได้นานนัก จะเป็นเพียงชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น

รายการโชว์หลายร้อยรายการที่ออกอากาศอยู่ในปัจจุบันนี้ จะมีดีแค่จริงๆ เพียงไม่กี่รายการ นอกนั้นก็ทำกันแบบชนิดขอให้มีรายการออกอากาศ มีเงินใช้จากผู้อุปถัมภ์รายการ มีโอกาสผลประโยชน์ให้คนดูได้รู้จักเท่านั้น...

รายการโทรทัศน์ที่ผลิตในต่างประเทศ เพราะความเบื่อหน่ายต่อรายการซ้ำซากจำเจที่ผลิตในประเทศ จึงทำให้คนไทยหันไปสนใจรายการจากต่างประเทศกันมาก และประเทศที่ส่งรายการเข้ามาโดยเงินจากประเทศไทยมากในขณะนี้ คงไม่มีใครปฏิเสธว่าไม่ใช่รายการจากฮ่องกง ซึ่งส่งหนังสือพิมพ์รูปแบบเข้ามาบ่อนวงการโทรทัศน์เมืองไทย (ไม่ใช่ เขาบ่อนให้เราวิ่งไปแย่งกันซื้อจากเขา)...

นอกจากรายการประเภทต่างๆ ดังกล่าวแล้ว ยังมีรายการอีกประเภทหนึ่งที่เกิดขึ้นมาเพื่อตอบสนองธุรกิจที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว อาจจะกล่าวได้ว่าเป็นตัวงัดให้เห็นถึงการขยายตัวของธุรกิจตัวหนึ่ง นั่นคือ "ข่าวสังคมธุรกิจ" รายการดังกล่าวเริ่มต้นจากช่อง 9 ซึ่งเป็นสถานีแรกในการเสนอข่าวสังคมธุรกิจในราวปี 2529 โดยบริษัท ทราวิสยาม เทเลวิชั่น จำกัด (ทีทีวี) ได้เข้ามาขอเช่าเวลาในการเสนอข่าวด้านธุรกิจ โดยใช้ชื่อว่า "ข่าวสังคมธุรกิจ" เสนอข่าวในวันจันทร์-พฤหัสบดี เวลา 22.00 น. และวันศุกร์-เสาร์-อาทิตย์ เสนอช่วงหลังข่าว คือเวลา 21.00 น. จากจำนวนลูกค้าที่มาใช้บริการประกอบกับการเติบโตทางธุรกิจอย่างรวดเร็ว ทำให้สถานีโทรทัศน์ช่องอื่นๆ ไม่ว่าจะ เป็นช่อง 3 ช่อง 7 หรือแม้แต่ช่อง 5 ก็หันมาให้ความสำคัญกับข่าวสังคมธุรกิจ อีกทั้งยังเป็นแหล่งรายได้ทางหนึ่งของสถานีด้วย ช่วงเวลาการนำเสนอข่าวดังกล่าวมักอยู่ในช่วงหลังข่าวภาค 20.00 น. แม้ว่าการนำเสนอข่าวสังคมธุรกิจจะเป็นการรายงาน

ข่าวที่เกิดขึ้น แต่ทว่าเป็นการโฆษณาสินค้าและบริการทางหนึ่ง (เป็นการโฆษณาแบบ เสี่ยง ที่มีประสิทธิภาพสูง) ทำให้คนรู้จักสินค้าและบริการนั้นมากยิ่งขึ้น โดยที่มีความสะดวกและประหยัดกว่าการทำชิ้นงานโฆษณา

เมื่อมีรายการแปลกใหม่ที่ต้องอาศัย เทคนิคการถ่ายทำที่ประณีต เพิ่มความสลับซับซ้อน เพื่อความสมจริงสมจังตามท้องเรื่อง หรือตาม เป้าหมายที่ผู้สร้างสรรค์ต้องการให้ผู้ชมได้รับรู้ ถือเป็นมูลเหตุจูงใจอย่างหนึ่งให้ผู้ติดตามชมรายการโทรทัศน์ใคร่อยากทราบว่า รายการหรือละครชุดนั้นๆ ผลคอกออกมาได้อย่างไร มีเทคนิคอะไร หรือต้องอาศัย เทคโนโลยีใหม่ๆ อะไรบ้าง เหล่านี้ นับเป็นการจุดความต้องการใคร่รู้ของผู้รับ คนเราชอบสอดครุ้สอดเห็นและชอบดู เบื้องหลังอย่างเราดูลิเก ดูงิ้ว เราชอบไปแอบดูว่าหลังฉากเขาทำอะไรกัน ตัวละครมีความเป็นอยู่อย่างไร กินอย่างไร แต่งตัวอย่างไร พอมีสื่อโทรทัศน์ เราก็ออยากรู้ว่า เบื้องหลังมัน เป็นยังไง ซึ่งนำไปสู่การตอบสนองความต้องการอยากรู้อยากเห็นของผู้ที่นั่งอยู่หน้าจอโทรทัศน์ ดังนั้นจึงเกิดสื่อสิ่งพิมพ์ที่เสนอตัวเข้ามารองรับความต้องการของผู้รับในส่วนนี้ ทว่าสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เสนอสาระความบันเทิงยังมีอาจที่จะตอบสนองความใคร่รู้ของผู้ชมได้กว้างไกล กล่าวคือ มีการเสนอ เรื่องราวของวงการโทรทัศน์ในส่วนของดารานัก เป็นสำคัญ สำหรับในส่วนของตัวรายการมีการกล่าวถึง ในส่วนของเรื่องย่อ ดารารายการ และดารานแสดงนำของละคร เรื่องนั้นๆ ทางด้านเทคนิครวมทั้ง เบื้องหลังการถ่ายทำรายการโทรทัศน์ มีสิ่งพิมพ์บางฉบับ เท่านั้นที่นำเสนอรายละเอียดในส่วนนี้ ขณะที่ภาพยนตร์ส่วนใหญ่มีการ เจาะ เบื้องหลังการถ่ายทำ พร้อมทั้ง เรื่องย่อภาพยนตร์ชุดนั้นมานำเสนอในนิตยสารบันเทิงทางภาพยนตร์ ความคับแคบในส่วนของ การนำเสนอเนื้อหา ความเคลื่อนไหวในวงการโทรทัศน์ ได้ส่งผลให้เกิดความขาดแคลนข่าวสารข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวงการโทรทัศน์ และเมื่อความต้องการในส่วนนี้ของผู้รับไม่ได้รับการตอบสนองจากสิ่งพิมพ์บันเทิง ทั้งในส่วนของสิ่งพิมพ์ที่ทางสถานีโทรทัศน์แต่ละช่องบรรจงสร้างสรรค์สร้างขึ้นเอง และสิ่งพิมพ์ที่ผลิตโดยเอกชน ผู้เล็งเห็นผลประโยชน์จากสื่อโทรทัศน์ ดังนั้น "อินไซด์ทีวี" ผู้มองเห็นช่องทางในการอุดช่องว่างดังกล่าว จึงได้เสนอตัวเข้ารับใช้ผู้ติดตามผลงานจากสื่อโทรทัศน์ ด้วยการเสนอเรื่องราวทั้ง เบื้องหน้าและ เบื้องหลังการผลิตรายการต่างๆ โดยเฉพาะรายการละคร และ เกมโชว์ ซึ่งเป็นรูปแบบความบันเทิงที่อยู่ในความสนใจของประชาชน ดังจะเห็นได้จากเนื้อหา ของ "อินไซด์ทีวี" ประกอบด้วยสื่อกฎข้อว่าที่รายงานความ เคลื่อนไหว เบื้องหน้า เบื้องหลังการผลิต รายการละคร หรือ เกมโชว์อย่างละเอียด

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า ความแปลกใหม่ของเนื้อหารายการที่มีความหลากหลาย และความซับซ้อนในการผลิตสร้างสรรค์รายการแต่ละรายการ ได้กลายเป็นตัวจักรสำคัญในการเร่งเร้าความต้องการวิเคราะห์ของผู้รับ ให้เกิดความกระหายข่าวสารความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับตัวรายการที่ปรากฏให้เห็นในจอสีเหลี่ยมว่า ก่อนที่จะเป็นรายการสำเร็จรูปออกสู่สายตาประชาชนนั้น ขั้นตอนในการจัดทำเป็นอย่างไร ตลอดจนอุปสรรค และความยากลำบากในการสร้างสรรค์ภาพแต่ละฉากแต่ละตอน มีความเป็นมาอย่างไร ความวิเคราะห์ของผู้รับนั้นส่วนหนึ่งคงถูกกระตุ้นจากการเข้ามาบุกเบิกงานด้านข่าวของ ดร.สมเกียรติ อ่อนวิมล ก็เป็นได้ เนื่องจากการเสนอข่าวของคณะ ดร.สมเกียรติ ได้มีการเอ่ยชื่อของผู้ทำข่าวเสนอแก่สายตาประชาชน การเข้ามาในวงการโทรทัศน์ของกลุ่ม ดร.สมเกียรติ ในช่วงปี 2528 อาจก่อให้เกิดผลพวงให้ผู้ชมทางบ้านอยากทราบต่อไปอีกว่า นอกจากผู้อยู่เบื้องหลังการทำข่าวเป็นใครแล้ว ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของรายการต่างๆ เป็นใคร เขาเหล่านั้นมีรูปร่างหน้าตาอย่างไร ดำเนินวิถีชีวิตอย่างไรบ้าง

การเกิดดารานำใหม่มากมาย

ผลสะท้อนจากการเปลี่ยนแปลงรายการโทรทัศน์ ก่อให้เกิดกลุ่มผู้ผลิตรายการโทรทัศน์เพิ่มมากขึ้น เป็นเงาตามตัว ซึ่งสามารถแบ่งผู้จัดรายการโทรทัศน์ออกได้เป็น 2 ประเภทด้วยกันคือ

1. สถานีโทรทัศน์เป็นผู้จัดเอง ได้แก่ ช่อง 3
2. ผู้จัดอิสระที่เช่าเวลาจากทางสถานีโทรทัศน์ แล้วลงทุนผลิตรายการเอง ซึ่งสถานีที่เปิดให้เช่าเวลา ได้แก่ ช่อง 5, 7, 9 และ 11 ในส่วนของผู้จัดอิสระนี้ ปัจจุบันมีจำนวนมากมายหลายกลุ่ม อาทิ กันคนา, รัชฟิล์ม, คาราวิดีโอ, เจเอสแอล และแกรมมี่ เป็นต้น

การเพิ่มขึ้นของจำนวนรายการโทรทัศน์ ได้ส่งผลให้เกิดความต้องการ "ดารานำ" ทั้งนี้เพื่อให้ดารานั้นสามารถเข้ามารองรับบทบาทต่างๆ คามบทหรือคาบถองเรื่องที่กำหนดไว้ นอกจากต้องการดารานำแล้ว จำเป็นต้องมี "พิธีกร" เพื่อทำหน้าที่ดำเนินรายการต่างๆ มากมาย ยังผลให้เกิดสถานที่ที่ทำหน้าที่ "ผลิตดารานำ" อย่างกรณีของช่อง 3 และช่อง 7 ที่มีการอบรมนักเรียนการแสดง หรือแม้กระทั่งกลุ่มผู้ผลิตอิสระอื่น ก็ได้มีการเปิดการอบรมนักแสดงเพื่อเข้ามารับใช้วงการบันเทิง จนถึงกับมีการเซ็นสัญญาดารากับต้นสังกัด เพื่อมิให้ดารานำที่ตนสร้างมาจนเด่นดังไปแสดง

ให้กับสถานีหรือกลุ่มผู้ผลิตอื่น คือ พอเห็นหน้าคาราก็เท่ากับบอกยี่ห้อต้นสังกัดได้ว่า คาราคนนั้นคนนี้เป็นคนของกลุ่มนั้นกลุ่มนี้

การเกิดคาราหน้าใหม่มากมาย เพื่อเข้ามาทำหน้าที่รองรับความต้องการของวงการบันเทิงทางโทรทัศน์ แน่นอนว่าคาราหน้าใหม่เหล่านี้เมื่อมีจำนวนมาก และบางคนยังไม่ชัดเจนในเวทีการแสดง ประชาชนคนดูย่อมไม่รู้จักว่าคาราเหล่านั้นเป็นใครมาจากไหน การที่ประชาชนจะได้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับคาราหน้าใหม่ที่ตนสนใจ จำต้องอาศัยข้อมูลข่าวสารจากสื่อมวลชน แม้ว่าสื่อมวลชนอย่างโทรทัศน์ได้มีการเสนอรายการที่ทำหน้าที่ในการแนะนำคารา รวมทั้งเสนอชีวประวัติของเหล่าคารา เพื่อสนองตอบตามความต้องการของประชาชน โดยการสอบถามรายละเอียดแบบเจาะลึก ทว่ารายการประเภทเสนอเรื่องราวของคาราโดยเฉพาะยังมีปริมาณน้อยมาก เมื่อเทียบกับความหลากหลายของรายการโทรทัศน์ และจำนวนของคาราที่มีมากมาย รายการที่เสนอเรื่องราวของคาราโดยนำคาราเหล่านั้นมาสัมภาษณ์ผ่านหน้าจอโทรทัศน์ ยกตัวอย่างเช่น รายการ "เกร็ดชีวิตคนดัง" รายการวาไรตี้โชว์ที่เพิ่งเริ่มมีขึ้นไม่นาน และเป็นที่สนใจของประชาชนอย่างรายการ "ที่นี่กรุงเทพฯ" หรือรายการ "สี่มุมสแควร์" ก็ตาม การนำคารามาเปิดตัวพูดคุยเรื่องราวส่วนตัวและผลงานการแสดง จึงยังไม่กว้างขวางทั่วถึงนัก เพราะรายการที่เสนอเรื่องราวเกี่ยวกับคาราโดยเฉพาะยังมีจำนวนน้อยดังกล่าว

สำหรับสิ่งพิมพ์อย่างหนังสือพิมพ์รายวัน แม้ว่าจะมีการรายงานความเคลื่อนไหวของเหล่าคาราก็ตามที แต่ทว่าหน้าบันเทิงของหนังสือพิมพ์รายวัน มิได้มีไว้เพื่อเสนอประวัติความเป็นมาโดย เฉพาะ เพียงอย่างเดียว เนื้อหาของหน้าบันเทิง ประกอบด้วยข่าวสารข้อมูลความเคลื่อนไหวทุกส่วนของวงการบันเทิงทุกประเภท ดังนั้นข่าวสารข้อมูลส่วนตัวของคารา จึงมีอาจรายงานได้อย่างละเอียดตามหน้าบันเทิงของหนังสือพิมพ์รายวัน หันไปมองนิตยสารบันเทิงแม้จะมีการรายงานข่าวคารากันมากมาย แต่คาราที่นำมากล่าวขานถึง มักเป็นคาราภาพยนตร์จอเงิน ส่วนเรื่องราวของคาราโทรทัศน์ยังมีปริมาณน้อย เว้นเสียแต่นิตยสารบางฉบับที่ผลิตขึ้นมาเพื่อรายงานเรื่องราวต่างๆ เกี่ยวกับคาราต่างประเทศโดยเฉพาะ อย่างนิตยสารทีวีวิว, ทีวีโชว์, และทีวีทีวี เป็นต้น ที่เน้นเสนอเรื่องราวคาราฮ่องกง คาราญี่ปุ่น ตลอดจนคาราอเมริกา กอปรกับในระยะหลังคาราภาพยนตร์หลายราย หันมาสนใจแสดงผลงานความสามารถของตนทางจอแก้ว คาราที่พลิกผันชีวิตจากจอเงินสู่จอแก้วเหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นคาราเด่นดัง เป็นที่รู้จักมักคุ้น

กันดีของประชาชน เมื่อคาราเหล่านี้หันหน้าเข้ามาทำงานทางด้านโทรทัศน์ ความเคลื่อนไหวของเหล่าคาราย่อมต้องอยู่ในความสนใจของประชาชน ในแง่ที่ว่าเมื่อคาราจกเงินหันเหชีวิตการแสดง มาสู่จอแก้วนั้น คาราเหล่านี้แสดงบทบาทใด เป็นตัวแสดงเด่นหรือเป็นตัวรอง ละครหรือรายการที่คาราเหล่านั้นแสดง จะเสนอภาพออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ช่องใด เวลาใด ทั้งนี้ เนื่องจากประชาชนต้องการเปรียบเทียบ และติดตามผลงานการแสดงของคาราคนโปรดว่า เมื่อแสดงฝีมือไม่ลายมือให้ชมในจอสีเหลี่ยมเล็ก ๆ คาราเหล่านั้นจะสามารถสวมบทบาทการแสดงได้ดีเท่าที่แสดงทางจอใหญ่ได้หรือไม่

เนื้อหาความเคลื่อนไหวต่างๆ ของคารา แม้จะปรากฏให้เห็นในสิ่งพิมพ์อย่างนิตยสาร แต่เนื้อหาเกี่ยวกับคาราโดยเฉพาะนั้นยังไม่ลุ่มลึกเท่าที่ควร โดยเฉพาะเนื้อหาที่เสนอคามหน้า บันเทิงของหนังสือพิมพ์บางฉบับ ภาพคาราที่เสนอออกมานั้น มักเป็นเรื่องเกี่ยวกับความอื้อฉาวควาโลภก็ยมากกว่าที่จะเสนอไปในทางที่ดี เรื่องราวผลงานก็มีเสนอบ้างแต่ยังไม่มากนัก และในระยะหลังหนังสือพิมพ์บางฉบับได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบในการเสนอเรื่องราวของคารา กล่าวคือ จะเสนอเรื่องราวของคารานักร้องมากกว่าคารานักแสดง เนื่องจากในปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันว่าวงการเพลงได้กลายเป็นธุรกิจอย่างหนึ่งที่ทำเงินได้อย่างมหาศาล ดังนั้นคามหน้าบันเทิงของหนังสือพิมพ์จึงได้มีการเขียนเรื่องราวรวมทั้งลงภาพคารานักร้อง ในลักษณะให้การสนับสนุน หรือเขียนเชียร์นักร้องกันมาก แทนที่จะเสนอเรื่องราวของคาราและวงการบันเทิงโดยทั่วไป เพราะข่าวสารข้อมูลได้เปลี่ยนแปลงกลายเป็นสินค้าได้ หากสื่อมวลชนไม่ซื่อสัตย์ต่ออาชีพของตน โดยการเขียนข่าวแฝงการสนับสนุนกลุ่มธุรกิจต่างๆ สำหรับ "อินไซด์ทีวี" ก็ได้มีการเปิดหน้าเสนอเรื่องราวแนะนำคารานักร้องและเทพเพลงชุดใหม่ของนักร้อง เช่นเดียวกับการรายงานข่าวคามหน้าบันเทิงของหนังสือพิมพ์รายวัน โดยจัดหน้าแยกออกมต่างหากหน้าหนึ่ง หน้า เข้าข่ายเดียวกับการเสนอข่าวบันเทิงของหนังสือพิมพ์รายวันบางฉบับ

จากปัจจัยทั้ง 3 ประการ คือ การขยายตัวของสื่อโทรทัศน์ อันก่อให้เกิดกลุ่มผู้รับสารขยายวงกว้างขึ้น ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับรายการโทรทัศน์ทั้งในแง่ของปริมาณและคุณภาพ ตลอดจนเกิดนักแสดงหน้าใหม่จำนวนมาก ได้ส่งผลให้เกิด "ช่องว่างทางข่าวสาร" และหากมองในส่วนของความนิยมของกลุ่มผู้อ่าน จากการสำรวจวิจัยในงานวิทยานิพนธ์หลายฉบับ ปรากฏผลว่าผู้อ่านมุ่งให้ความสนใจข่าวสารด้านวงการบันเทิงในอันดับต้นๆ แต่เนื้อหาข่าวสารด้านวงการ

มัน เติ้งได้รับการนำเสนอในปริมาณน้อยมาก (ดูรายละเอียดใน "งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง") เมื่อสื่อมวลชนประเภทต่างๆ ที่มีอยู่มีอาจตอบสนองในเรื่องการรายงานข่าวสาร ความเคลื่อนไหวในวงการบันเทิงทางโทรทัศน์ได้ครบถ้วน "อินไซด์ทีวี" จึงถือกำเนิดขึ้นมา เพื่อทำหน้าที่รองรับการเสนอเนื้อหาสาระแหวควงบันเทิงที่ขาดไป ด้วยการเติมช่องว่างทางข่าวสารให้เต็มและสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น โดยที่ผู้จัดทำได้มองเห็นว่าช่องว่างในการรายงานข่าวสารทางด้านวงการโทรทัศน์ยังมีอยู่ กอปรกับสิ่งพิมพ์ที่ทำหน้าที่ให้การสนับสนุนวงการโทรทัศน์ มีอันต้องอาลางกาหนังสือไปทีละเล่มสองเล่ม จะเห็นได้ว่า เกิดช่องว่างทางด้านข่าวสารจริง อันส่งผลให้เกิดสิ่งพิมพ์บันเทิงที่รับอาสาเข้ามาทำหน้าที่สนับสนุนวงการโทรทัศน์ ดังจะเห็นได้จากคำให้สัมภาษณ์ของ "ธเรศวร์ สุชีวะ" ที่กล่าวไว้ว่า (สัมภาษณ์)

2528. ปลายปี เราคุยกันเรื่องหนังสือแจกรับกันก่อนช่อง 3 เลิกไป ช่อง 5 ก็ผลุบโผล่ช่อง 9 ผลุบโผล่มากที่สุด ช่อง 7 แม้จะมีการทำมาแจกริตลอดแต่ก็น้อย ทำเพื่อจะประชาสัมพันธ์สถานีตนเอง มีช่อง 3 ที่เราอ่านมากที่สุด เพราะมีเบื้องหน้าเบื้องหลังเกร็ดศิว ของบุคคลที่อยู่ในแหวควงบันเทิง จุดนี้ที่ทำให้คิดอยู่แล้วว่าถ้าเขาเลิกเราก็จะทำและทำเป็นธุรกิจได้ เมื่อเริ่มแน่ใจว่าเขาไม่ออกมาอีกแล้ว เราก็หยุดทำที่ เพราะที่ทำงานหนังสือพิมพ์อยู่ เรายุว่าเขาไม่ไหว พิมพ์มากจริง แจกมากจริง แต่ประสิทธิภาพของการแจกคือย ยอดเขาออกสองแสนเล่ม แต่ไม่ถึงมือคนอ่าน...มันเปล่าประโยชน์ การผลิตก็สูญเปล่า เพราะของฟรีมันไม่มีค่า ถ้าเขาซื้อมันจึงจะเห็นคุณค่า คนเราจะซื้อหนังสือต้องรักการอ่าน ต้องสนใจเดินไปเลือกที่แผง... ดังนั้นถ้าคิดทำหนังสือต้องขาย และต้องอยู่ได้ในเชิงธุรกิจ ตอนนั้นประเมินคร่าวๆ ว่า เครื่องรับทีวีมีแค่ 3 ล้าน เราประเมินผิดด้วย จริงๆ มีกว่า 10 ล้าน เราจะขายสิ่งพิมพ์ที่เป็นคู่มือเครื่องรับทีวีเพียง 1% ก็ประมาณ 3 หมื่น เรายุมองเห็นตัวเลขมันน่าจะขายได้ คิดจะทำและใช้เวลาในการออกแบบหนังสือ 20 วัน หน้าหนึ่งยันหน้าสุด ทำยต้องเป็นแบบนี้ ปกต้องสีเพราะหนังสือพิมพ์ที่วางอยู่ตามแผงมีสองสี ถ้าเราสี่สีเราจะเด่น วางบนแผงเราต้องผงาด...

คำพูดดังกล่าวย่อม เป็นตัวบ่งชี้ที่ดีว่า "อินไซด์ทีวี" มองเห็นว่าได้เกิดช่องว่างในการรายงานข่าวสารวงการโทรทัศน์ ผู้ชมรายการโทรทัศน์ที่บ้านจะเห็นแต่เฉพาะรายการสำเร็จรูปที่ได้รับการปรุงแต่งจากกลุ่มผู้ผลิตนักคิดต่างๆ แต่เบื้องหลังความยากลำบากในการถ่าย

ทำรายการใดรายการหนึ่ง ก่อนที่จะปรากฏให้เห็นบนจอภาพทางโทรทัศน์นั้น ผู้กำกับ รวมทั้งกลุ่มผู้สร้างสรรค์ผลงานเหล่านั้นต้องตระเตรียมการ และการแก้ไขปัญหา ตลอดจนอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้น เฉพาะหน้าอย่างไรบ้าง การรายงานข่าวสารข้อมูลในส่วนนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านที่สนใจในรายการโทรทัศน์ ซึ่ง "อินไซด์ทีวี" ได้ตามเก็บรวบรวมข้อมูล เบื้องหลังการถ่ายทำละครหรือรายการโทรทัศน์ต่างๆ โดยการติดตามไปกับกองถ่ายทำรายการเหล่านั้นด้วย นอกจากนี้ยังได้นำภาพเหตุการณ์การถ่ายทำภาพยนตร์โฆษณาชุดต่างๆ ที่เด่นในช่วงนั้น ออกเผยแพร่ พร้อมทั้งสัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้สร้างสรรค์ชิ้นงานโฆษณา ตลอดจนเทคนิคการถ่ายทำภาพยนตร์ชุดนั้น เพื่อนำมารายงาน และตีแผ่ให้ผู้อ่านได้ทราบ โดยการนำเสนอออกมาในรูปของสื่อบันเทิงพิเศษ และคอมมลิเมนต์ต่างๆ อาทิ "หลังเลนส์โฆษณา", "อินไซด์มิวสิควิดีโอ" และ "อินไซด์เกมโชว์" เป็นต้น

นอกจากเรื่องราวความเคลื่อนไหวของรายการโทรทัศน์ "อินไซด์ทีวี" ยังเน้นการเสนอเรื่องราวของดารา ทั้งดารานักร้อง นักแสดง ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องกับวงการบันเทิงทางโทรทัศน์ โดยเฉพาะเรื่องของดาราจะได้รับความสนใจจากผู้อ่านมาก เพราะดาราที่มีมากหน้าหลายตา และมีการสลับ เปลี่ยนหมุนเวียนกันมาทำหน้าที่สร้างความบันเทิงให้กับผู้ชมคอสมลิเมนต์ของ "อินไซด์ทีวี" ที่เปิดขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่ในการปิดประตูช่องว่างทางข่าวสาร เกี่ยวกับดารา จึงมีมากมายหลายคอสมลิเมนต์ในรูปแบบที่แตกต่างกันไป และความลุ่มลึกของเนื้อหา ก็แตกต่างกันด้วย ตัวอย่างคอสมลิเมนต์ที่เสนอเรื่องราวเกี่ยวกับดารา ได้แก่ คอสมลิเมนต์ "สอดรู้สอดเห็น", "ปัญหาจอกแก้ว", "ยายเหิง", "ไขปัญหาคนหน้าจอก?", "เอกเขนกหน้าจอก", "แค่คิดก็คลายเขิน", "หลังก้นาชีวิตร", "อินไซด์คนโฆษณา", "สะกดข่าวอินไซด์", "ปฏิกริยา", "ดักฟัง", "ฟังหูไว้หู", "โต๊ะข่าวจาวโจ", "ปฏิทินอินไซด์", "โลกเบื้องหน้าเรา", "ข่าวกรองข่าวกวน" และ "เปิดคลังดวงดารา" เป็นต้น

และเป็นที่น่าสังเกตว่า "อินไซด์ทีวี" ได้บรรจุเลือกสรรคอสมลิเมนต์ต่างๆ ที่เป็นแบบอย่างในการจัดทำนิตยสารมารวมไว้ในหนังสือของคนด้วยกล่าวคือ มีการเสนอคอสมลิเมนต์เกี่ยวกับโชckeดาราซี ซึ่งเป็นคอสมลิเมนต์ที่ได้รับการบรรจุอยู่ในสิ่งพิมพ์แทบทุกฉบับ ไม่ว่าสิ่งพิมพ์ฉบับนั้นจะเป็นสิ่งพิมพ์เพื่อความบันเทิง สิ่งพิมพ์ที่ให้ข่าวสารความรู้ หรือแม้แต่หนังสือพิมพ์ที่เน้นเสนอเรื่องราวทางการเมือง อย่างมติชนสุดสัปดาห์ หรือสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ก็ตาม แต่สำหรับ "อินไซด์ทีวี" แล้ว

ได้มีการฉีกรูปแบบทำให้เกิดความแตกต่างออกไปจากสิ่งพิมพ์อื่น นั่นคือ นอกเหนือจากการเปิดคอลัมน์ ทำนายโชคชะตาราศีของคนทั่วไปแล้ว "อินไซด์ทีวี" ยังได้เปิดคอลัมน์ "เปิดลับดวงคารา" ซึ่งเป็นการทำนายดวงชะตาของคาราที่เป็นรู้จักมักคุ้น และเป็นคาราที่มีความโดดเด่นของวงการบันเทิง โดยการทำนายทายทักโชคชะตาราศีของเหล่าคาราว่า ในอนาคตจะประสบกับเรื่องดี-ร้ายอย่างไรบ้าง การงานจะก้าวหน้าไปแค่ไหน สำหรับคาราที่ยังครองความเป็นโสดก็ จะมีการทำนายเรื่องคู่ครองด้วย ซึ่งคอลัมน์ประเภทนี้นับว่าจุดความสนใจของผู้อ่านได้เป็นอย่างดี เนื่องจากผู้อ่านย่อมกระหายอยากรู้เรื่องราวของคาราในแง่มุมต่างๆ โดยเฉพาะ เรื่องราวที่เกี่ยวกับชีวิตส่วนตัวของคารา

เมื่อ "อินไซด์ทีวี" เผยโฉมบนแผงหนังสือจึงสะกดคาใจผู้อ่านมาก เพราะช่วงนั้นนิตยสารประจำสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ ค่อยๆ หายหน้าหายตาไป เมื่อโอกาสเอื้ออำนวยเช่นนี้ "อินไซด์ทีวี" จึงได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย เนื่องจากผู้อ่านกำลังต้องการได้หนังสือเล่มเล่ม เพื่อมาอุดช่องว่างแห่งความต้องการ โดยที่หนังสือเล่มนั้นสามารถสรุปเหตุการณ์ หรือรายการต่างๆ ของสถานีโทรทัศน์ทุกช่องมาไว้บนเล่มเดียว และด้วยรูปเล่มที่สะกดคาใจคนทั่วไป โดยการนำหน้าหนึ่งเป็นสี่สี ไม่ว่าจะ เป็นตัวหนังสือหรือรูปภาพ สีสันของหน้าก็นับว่าสะกดคาใจชวนให้ชม และชื่อหามาเป็นเจ้าของ กล่าวได้ว่า "อินไซด์ทีวี" เป็นสิ่งพิมพ์บันเทิงฉบับหนึ่งที่ขึ้นอาสาเข้ามาทำหน้าที่ "เติมช่องว่างข่าวสาร" ที่ขาดหายไปให้มีความสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้นด้วยการ เสนอ เนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับวงการโทรทัศน์ทุกแห่งทุกมุม และได้เพิ่มเติมสาระบางส่วนที่ขาดหายไป นั่นคือ การเจาะลึกถึงเบื้องหน้าเบื้องหลังรายการต่างๆ ตลอดจนผู้เกี่ยวข้องแวดลอมวงการบันเทิงทางโทรทัศน์ แม้ว่าสื่อโทรทัศน์เองจะได้พยายามอุดช่องว่างทางด้านการรายงานข่าวสารของคน ด้วยการเสนอรายการที่เกี่ยวข้องกับคาราโดยตรง ทว่ารายการเหล่านั้น ยังมีปริมาณน้อยมาก อีกทั้งข้อจำกัดของตัวสื่อโทรทัศน์เอง ที่ไม่สามารถรายงานข่าวสารได้อย่างละเอียดลออเท่าสื่อสิ่งพิมพ์ เพราะ เวลาของโทรทัศน์มีจำกัด ทุกวินาทีมีราคาค่างวดสูงมาก ดังนั้น การที่จะให้สื่อโทรทัศน์เสนอ เนื้อหาหลังการถ่ายทำรายการต่างๆ จึงเป็นไปได้ยากมาก และเมื่อ "อินไซด์ทีวี" สามารถเข้ามาตอบสนองในจุดนี้ได้ พร้อมทั้งกลายรูปแบบไปในบางส่วนนั่นคือ การเพิ่ม เนื้อหาเรื่องราวของสถานบันเทิง เรืองรมย์ ร้านอาหาร โดยการเขียนในรูปของการแนะนำสถานที่ที่น่าสนใจ ดังกล่าวว่า บริการเยี่ยมยอดอย่างไร ให้ผู้อ่านได้รับทราบเหล่านี้ ย่อมทำให้ "อินไซด์ทีวี" ได้รับการต้อนรับเป็นอย่างดีจากประชาชน

แม้ว่าจะมีหนังสือที่เกี่ยวกับวงการโทรทัศน์โดยเฉพาะอย่างพวกทีวีไกด์ต่างๆ แต่หนังสือที่ท่ายายเฉพาะทีวีอย่างเดียวไม่มี เพราะมันอยู่ไม่ได้ ...มองในเรื่องของการกระจายหากคุณทำเฉพาะเรื่องของทีวี จะมีกลุ่มคนอ่านเฉพาะคนดูทีวีอย่างเดียว คุณอยู่ไม่ได้ และถ้ามีเนื้อหาเกี่ยวกับวงการบันเทิงอย่างหนึ่ง เพลง นวนิยาย คนอ่านจะกระจายไปหลายกลุ่ม หนังสือก็จะขายได้ เราขายสินค้าอย่างเดียวกันไม่ได้ต้องผสมกัน แม้อินเทอร์เน็ตทีวีก็ตาม ต้องขายหลายอย่างผสมกัน (ภราดร รัตนกุล, สัมภาษณ์)

หลังจากเกิด "อินเทอร์เน็ตทีวี" ได้ไม่นาน ได้เกิดสิ่งพิมพ์บันเทิงที่สนับสนุนวงการโทรทัศน์ในรูปแบบของหนังสือพิมพ์ผลิตตามออกมาจำนวนมากหลายฉบับ คือ "ทีวีบันเทิง" ดำเนินงานโดย "สรนันท์ ร. เอกวัฒน์" ผู้มีประสบการณ์ด้านข่าวบันเทิงอย่างท่วมท้น โดยมีค่ายสยามสปอร์ตเป็นผู้ให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง แต่ทว่า "ทีวีบันเทิง" จัดทำมาได้ไม่นานก็ต้องประสบกับภาวะเศรษฐกิจซบหน้าไม่ถึงหลัง และประสบกับปัญหาภายในกลุ่มผู้ร่วมงาน ดังนั้น "สรนันท์ ร. เอกวัฒน์" จึงแยกตัวออกมาทำหนังสือพิมพ์ในแนวเดียว และได้ใช้ชื่อหัวหนังสือว่า "บนทางทีวี"

"ทีวีบันเทิง" ได้พยายามหาแนวทางเพื่อสร้างเอกลักษณ์ให้กับตนเอง โดยเนื้อหาภายในจะประกอบด้วย คอลัมน์รายการประกอบอาหาร และคอลัมน์สำหรับเด็ก โดยมีนิทานผสมผสานอยู่ด้วย ทั้งนี้เพื่อให้เข้ากับกลุ่มเป้าหมาย ส่วนการจัดวางเลย์เอาต์ (Lay-out) เนื้อหาจะดูเบาและเรียบง่ายสะอาดตา โดยดีไซน์หน้าปกเป็นเรื่องราวชาวคราวบันเทิง และปกหลังเป็นการนำเสนอเรื่องราวของเทพเพลงโดยเฉพาะ สำหรับ "บนทางทีวี" ของ "สรนันท์ ร. เอกวัฒน์" จะวางรูปแบบหนังสือคล้ายกับ "อินเทอร์เน็ตทีวี" มาก และมีการใช้สื่อโฆษณาทางทีวีเป็นตัวช่วยเสริมการวางขายหนังสือของคน ปิดท้ายสโลแกนโฆษณาว่า "อ่านชะ...จะได้ไม่มีปัญหา" โดยใช้นายแบบผู้ชายกำลังอ่านหนังสือพิมพ์นั้นอยู่ ถ้อยคำพูดนั้นค่อนข้างจะท้าทายและมองในมุมลบ แต่ในแง่ของการจดจำนั้นทำให้คนจำได้ง่ายและเร็วขึ้น

ทางด้านสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ได้ออกสิ่งพิมพ์บันเทิงสนับสนุนโทรทัศน์เช่นกัน ภายใต้ชื่อ "ทีวีนิวส์" หวังใช้เป็นฐานในการประชาสัมพันธ์ให้ช่อง 3 โดยมี "กาญจน์ กระจุกธรรม" อดีต "มือทอง" ของหนังสือบันเทิงที่ละวงการมานาน ร่วมเป็นหัวหน้ากองบรรณาธิการ "ทีวีนิวส์" ออกวางจำหน่ายทุกวันพฤหัสบดี ราคาฉบับละ 7 บาท มีจำนวน 20 หน้า เป็น

เรื่องราว เกี่ยวกับการนับ เทิงประมาฬร็อยละ 70 ที่เหลือ เป็นเรื่องราว เกี่ยวกับวงการ เพลง วงการภาพยนตร์และอื่น ๆ

จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของ "ธเรศวร สุศิวะ" ในเรื่องการเกิด เพื่อนร่วมเส้น ทางแนวการ เสนอ เรื่องราววงการนับ เทิงทางโทรทัศน์ ได้รับการเปิดเผยว่า (สัมภาษณ์)

ที่ไม่ เคยมองคนทำหนังสือ เลียนแบบว่า เป็นคู่แข่ง ที่รู้ยู่ตลอดเวลาว่าที่แข่งกับตัวที่เอง ทีม งานที่ต้องบอกว้เราต้องแข่งกับตัวเอง การมองว้คนอื่น เป็นคู่แข่งนั้นผิด เราจะไมคอแยกับ ใคร เราทำในสิ่งที่เราคิดว้เขาคือ เพื่อนร่วมทาง วันนีเราอยู่ข้างหน้า เขาจะ เบียดขั้ขึ้นมา ได้ไหม ถ้าเรายังแข่งกับตัวเราเองอยู่...ที่ไม่กลัวคู่แข่ง

สรุปได้ว่า ยุคปัจจุบันของสิ่งพิมพ์นับ เทิงที่สนับสนุนโทรทัศน์ เป็นยุคที่มีการ เปลี่ยนแนว ทางในการนำเสนอ เนื้อหาสาระ ตลอดจน เปลี่ยนแปลงรูปแบบ กล่าวคือ รูปแบบของสิ่งพิมพ์ นับ เทิงที่สนับสนุนโทรทัศน์ในช่วงนี้ เน้นรูปแบบของหนังสือพิมพ์ หน้าปก เป็นภาพสีสี เน้นภาพประกอบ จำนวนมาก ลีลาการพาดหัวหรือหัว สะดุดตา ในส่วนของ เนื้อหาจะมีการรายงานความเคลื่อนไหว วงการโทรทัศน์อย่างละเอียดลออ เน้นการหาข่าวแบบ เจาะลึก เบื้องหน้า เบื้องหลังรายการ ตลอดจนการเสนอ เรื่องราวของดารานั้ในมุมมองต่าง ๆ โดยไม่ลืมที่จะนำเสนอความเคลื่อนไหวของ วงการภาพยนตร์ วงการเพลง และความนับ เทิงอื่นประกอบอยู่ด้วย